

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Ga
74
21

Go 74.21

Harvard College Library

FROM

By exchange

3

122

~~6073.84~~
~~12236.17~~

DE
ANTONINO LIBERALI

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORUM ORDINE

ACADEMIAE WILHELMAE ARGENTINENSIS

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

FRIDERICUS BLUM

DURLACENSIS

FRISINGAE MDCCCLXXXII.

~~Ga 73.84~~

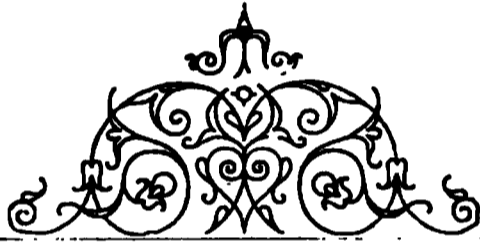
Ga 74.21

✓

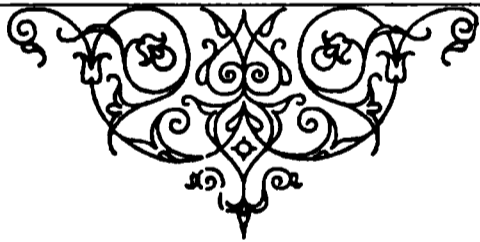
Harvard College Library.

By Exchange

Nov. 28: 1893.

Von der Facultät genehmigt am 21. Februar 1891.

Conspectus Argumenti.

- I. De Antonini Liberalis elocutione et genere scribendi.
- II. Antonini Liberalis fabulae tres denuo e codice P recensitae.
- III. De indicibus Antonini fabulis in codice P adscriptis epimetrum.

I.
De Antonini Liberalis
elocutione et genere scribendi.

Dicendi genus, quo usus est Antoninus Liberalis, com-
ribus e causis non indignum videtur, quod diligentius examinetur.
imum enim ad rem criticam recte instituendam, quanti sit
timanda, praesertim in recentioris aetatis scriptore, accurata
monis adumbratio nemo nescit; quae quantopere etiam ne-
saria sit, docere potest coniecturarum turba, qua obruit nuper
beralem H. Martinius (Philolog. N. S. I 1889. 760 sq.).

Deinde ostendere nobis forte possunt (et ostendunt ni fal-
) ipsius sermonis proprietates, qua aetate conscriptus sit, id
od divinando magis quam ratiocinando adhuc statuimus.
tamorphoseon libellus. Accedit quod elocutio per se ipsa ut
entis Graecitatis (nam haec statim adgnosceatur) specimen non
glegenda est ei, qui in posteriorum scriptorum Graecorum usum
quisiverit.

Nonnulla eorum, quae in sequentibus tractabuntur, sat
ete ac diligenter iam conguessit E. Oderus (De Antonino Libe-
), Bonn 1886, p. 30—41); quae si nos denuo protulimus,
m aliis e causis fecimus, quae suo quaeque loco facile per-
rientur, tum eo praecipue consilio, ne quid plenae sermonis
toniniani descriptioni deesset.

Disputationis autem nostrae hic erit ordo: primo capite ea
smerabuntur et si fieri potest similibus exemplis cum ex
orum, tum ex mythographorum usu petitis illustrabuntur,
aecunque ab Atticorum sermonis consuetudine absunt. Altero
alis sit Antonini verborum delectus disceptabitur. Tertio de
ositione verborum agetur. Quarto denique quae de con-
mandis enuntiatis et de universa compositionis arte An-
iniana dicenda sunt, proferentur.

Sed antequam ad ipsam rem accedamus, praemonere liceat
ditum esse Antonini libellum praeclaro codice Palatino 398

eoque quatenus ad Parthenium Antoninamque attinet optime exarato, membranaceo saec. X, quem post alios nuper descripsit H. Stevensonius Romanus, Cod. Manuscript. Pal. Graec. 1885 p. 254 sq. cfr. etiam Hercheri de Antonino commentatio Herm. vol. XII 1877 p. 306 inserta. Ipse contuli codicem cum Antonini editione Westermanniana (*Μεθυράγοι*, 1843 p. 200—238) Heidelbergae aestate a. 1889. — His praemonitis ab ipsa materia initium faciamus.

Caput primum.

Congeruntur ea, quae ab incorrupta Atticorum dictione abhorrent.

a) De flexione nominis verbique.

In proferendis nominibus propriis non raro formas adhibuit Antoninus ab Atticorum usu alienas. Eorum omnia exempla (locos citabo secundum paginas et versus editionis Westermannianae):

Εἰδοθέειν 228, 15.

Θεοίη 213, 27; *Θεοίης* 212, 17.

Μεγαίηης 208, 29.

Πολυδοίης 229, 29.

Τιμίδοειν 205, 27; 206, 5. 10. 22; *Τιμίδοης* 206, 1.

Τιῖνας 233, 7 (forma est epica; num etiam Herodotea sit, dubitat W. Dindorf, Herodot. Didot. 1862, VII).

Φειίη 218, 7 (ubi non confidere Valckenarii coniectura *Φειειμίδη*, ipsi olim G. Hermanno probata, cfr. Koch, Ant. Lib. 1832, Ll).

Ceterum hasce formas ab Attico sermone alienas adhibere solebant, quippequas in fontibus invenissent, compilatores recentioris aetatis. Permultas adhibuit Apollodorus; Parthenias dixit: 153, 9 West. *Εἰλεβίην*, 154, 17 *Τροίης*, 169, 4 *Φιλοβίη*, 156, 25 *Νικαίδοειν*; Polyaeus excerptor scripsit: 7, 12 Melher *Κορυμβίη*, 10, 9 *Ηαοδαίην*.

Poeticae porro formae leguntur in codice hae:

χέεις 226, 26. O. Schneider restituit *χεῖεις*.

κορμίας 223, 9 forma Homericæ, ab Herodoto quoque usurpata.

Θεῖησι 231, 17 (ubi tamen lectio non plane certa).

ἀγροίτης 205, 8.

χιχρῖα, (sc. ἰήρη) 214, 1.

ἀνδρά, 229, 25. Eurpid. apud Diodor. 1, 7, 7 — Nauck, Frgm. Tr. Gr. 1889² p. 511; Eustath. II. p. 396, 22 ed. Basl.

Aliae formae, quae a bonorum Atticorum consuetudine abstrusae aut propriae sunt poetarum recentiorumque pedestris sermonis scriptorum, aut solum apud posteriores leguntur scriptores: χιχρῖος 233, 7, 10, frequentissime apud Homerum Herodotumque: raro apud Atticos pedestris sermonis (Xenophon adhibuisse valetur talia: χιχρῖος, τετχῖων, ὄρῖων alia); apud Ἐπίγρα: persaepe.

χιχρῖος 205, 9.

χιχρῖος 220, 19.

ἰσῶ 204, 20; 228, 32. Attici ἰσῶς: apud recentiores poetica forma frequenter.

ἰσῶσι 217, 22. Attici malebant ἰσῶσιον.

γοιεῖς 230, 12. Gemina tamen Attica forma, quae commendatur a Thoma Magistro 115 R. et in Lexico Sequi Bekker. An. gr I 87: γοιέας. Sic 235, 15. at 231, 6 τοὺς ἰσῶσι; contra 236, 4 recte: ἀλλέας.

Μιῶα 236, 6; 236, 30. Attici Μιῶα, quod legitur 228, 7.

Φερεσγοῖα 225, 2. poet. forma, in titulis Atticis inde a IV saeculo obvia. Meisterhans² 79, adn. 748. Moeris hoc docet 22, 17 Bekker: Φερεσγοῖα Ἀττικοί, Φερεσγοῖα Ἑλλητες (sic Coslmanus; Kochius Φερεσγοῖα legit), cfr. etiam Schmid, Atticism. I, XIII.

ἰήρη 202, 30. cfr. Scut. Here. 348 ἔατοι . . . ὄξῖα χιχρῖον; Arat. 1068 θήρηα δε μῆρα; C. J. A. II 817 B, 22 καὶ . . . πῆρηα, Meisterhans² 118; Graeci tamen grammatici non norunt nisi ἰήρηα vel ἰήρη, Phrynch. in Bekkeri Aeneid. 1, 11; Herodian. apud Lobbeck. Phryn. 452; Thom. Mag. 172, 4 R.

ἰσῶσι 214, 1 Atticorum antiquiores Tragicis, Thucydides: θᾶσσον; ceteri: θᾶσιον. — θᾶσσον etiam apud Altorum 211, 2.

οἰχρῖος 215, 17 poeticum et apud recentiores; Attici οἰχρῖον. Kneger 23, 6, 1.

ἰσῶσι 224, 23. deest apud Herobotum et apud Atticos; invenitur apud Hippocratem et inde ab Aristotele. cfr. Schmid, Atticism. I, 84.

οἰθήια 212, 23 (sic codex, Westermannas *οἰθήια* scribit); forma *οἰθήεις*, *οἰθήεν* in titulis Atticis inde ab anno 378 inveniantur, inde a III saeculo valde videntur esse amata. Atticistae geminam formam *οἰθήεις* commendant. cfr. Meisterhans² 216, 217; G. Curtius, Lpzg. Stud. VI, 188; 189; G. Meyer, Gr. Gr.² § 212.

Adnotetur hic etiam 226, 5 *Κλυταιμίστρα* traditum esse antiquior videtur haec forma fuisse et, ut Nauckius alique censent, verior. cfr. G. Meyer Gr. Gr.² § 265. 218, 1 legitur *ὑπερμίστραν*.

Aecedant e verbi flexione quae sunt paulo notabiliora:

Primo loco hic quoque exstant formae poetis debitae:

διδού 203, 18; 207, 11; 210, 19; 224, 4; 226, 11; 236, 34; 237, 8.

Invenitur etiam sine ullo discrimine *διδωσι*. 207, 5; 211, 7; 220, 13; (211, 11: *παριδιδωσι*). Homerus *διδού* raro usurpat; multo frequentius apud Herodotum; et sic etiam apud Liberalem.

οἴρεσκειν 237, 1: forma iterativa epica; ipsum verbum eodem sensu, sed non eadem, ut videtur, forma apud Euphorionem fr. 108 M.

ἰλιάσασθαι 224, 22; e Nicandro desumptum putat O. Schneider; corrigit Oder, quippe cum 205, 8 legatur: *ἰλιασθαι*.

ἴδε 218, 4, 20; *ἴδον* 219, 8, 14, 21; *περιίδεν* 215, 16, quae formae defensae olim a Bastio (Epist. crit. 1809, p. 110) explosae sunt ab Odero.

ἀρόσαντο 219, 7; augmentum restituit idem Oderas.

Secuntur alia, quae commemoratione sunt digna:

γάμειος participium 202, 30, apud Atticos rarissimum. Krueger 38, 4, 1.

ἐσόμενε 208, 26 contra usum Atticorum. Krueger 33, 2; sicut etiam imperfecta.

ἀπεδείκνυει 205, 10 et

ἀτεκνιυειν 213, 7 (ceterum codex: *ἀτεκνιυειν*).

ἤξαιτο 210, 10; 213, 18; 217, 17; 219, 29; 232, 7; interdum etiam apud Atticos. Lobek, Phryn. 140.

ἐγίνωσχον 222, 7; 231, 29; *ἐγίνετο* 217, 2; *γίεσθαι* 219, 2; *γίεται* 224, 13, *γίονται* 224, 30. Vetus Atticorum forma *γινώσκειν* sicut *γίγνομαι*. Formae *γινώσκειν* et *γίνομαι* ex Jonica receptae sunt dialecto post Alexandria

M. aetatem. In monumentis imperatoriae aetatis constanter apparent. cfr. van Herwerden Testim. e lapid. coll. 46; Viereck, Serm. Graec. 53; Schmid Atticism. II 29. *ἴγιει* 226, 27 rarius apud Atticos. Krueger 38, 1, 4. Inscriptiones atticae non norunt nisi *ἀγίει*. Meisterhans² 137.

ἴδενίθησαν 215, 2. sic etiam apud recentiores Atticos. Krueger 28, 7. 1. contra *ἴδενίθη* 208, 2; *ἴδύατο* 225, 26; 228, 21 — *ἔβοίλειτο* 207, 2.

Hic etiam addatar

ἐπιλεξάμενος 206, 9: *Ἀγυπτιῶς δ'οἶδ'ἐν ἐπιλεξάμενος, ὧν εἰς αὐτὸν ἐμυχαῖατο Νεόσθρων, μινιται τῆ μινι: sensa reputandi adhibitum vel perpendendi (pro ἐπιλογισάμενος). Herodotus est usus. cfr. I, 86; πρὸς τε τοῖτοισι δεισανια τῆν ιισιν (Cyrum) καὶ ἐπιλεξάμενον ὡς οἶδεν εἴη τῶν ἐν αἰθρωποισι ἀσφαλῶς ἔχον, κελεύειν σβεννῶναι τὴν ταχίστην τὸ καιόμενον πῆθ.*

διατεθεισα χαλετῶς 202, 7; posteriorum est locutio. cfr. Schol. II. T 119 *Ἡρα ζηλωτῶς διατεθεισα*. Attici malebant *διακειμένη*.

Restat ut adnotemus in verbis, quae Attici litteris *ττ*, ceteri *σσ* exhibebant, codicem modo alteram praebere formam, modo alteram. Olerus ubique *σσ* restituere vult; quod sane vulgaris erat Graecorum illius aetatis consuetudo. Contra perfecti qui sibi videbantur Attici esse non scribebant nisi *ττ* (quam absurditatem quantopere irrideat in Vocalium Iudicio Lucianus nemini non lotum.) — Ipse Antoninus inter utramque fluctuavit formam; modo *ἡμίκαζε*, modo vulgari usus est forma. Quod cur adhibeatis eo minus est, quia ipse Herodes Atticus, sophisticarum facile princeps, in titulis utramque adhibuit scripturam, cuius rei testimonia collegit Schmid, Atticism. II, 84. — In Romanorum decretis graeco sermone scriptis quae Viereckius collegit, semper legitur *σσ*, nisi quod semel Augustus ad Unidios scribat (Viereck IX 19. 10): *ἀντιστρατιῶνται*.

Exempla autem, quae apud Antoninum leguntur, haec sunt:

γλοῦσαν 235, 16 — *ἴσων* 208, 12 — *θάλασσα* 209, 23; 217, 9; 215, 29 — *θάσσαν* 221, 2 — *Θεσσαλίας* 205, 25 — *ἴσσα* 221, 25 — *κισσός* 210, 13 — *λίσσα* 220, 6 — *μέλισσα* 211, 8. 11. 13. 15; 218, 25; 219, 4 — *Μολοσσῶν* 215, 9

θήρας εἰς τὸ Πήμιον, ubi eodem iure scribere potes: ἐπὶ θήρας. Similiter contra Appianus 203, 20 Mend. τοιοῦτοις ὁ Μασσα-
νοσσις ἐς δισημερίους συναγωγῶν ἐξήγγεν ἐπὶ θήρας ἢ λειλασίας
ἐπέρων ἐθιῶν (cfr. Kratt, De Appiani elocut. p. 4).

Notandum denique 221, 21 et 212, 14 καὶ ἀνάγκας; Attici
καὶ vel πρὸς ἀνάγκην vel ἐξ ἀνάγκης dixerant. Nec tamen of-
fendere debet pluralis, cfr. Apoll. 2, 7, 7 νομίσασα ταῖς ἀλιθείαις
μάλιστα εἶναι τὸ ἕναι αἷμα Νέσσου (Robert, De Apoll. bibliothec.
p. 43.)

De casuum usu. Λόγων genetivum sequitur 222, 1
τοῦτων οὐ χίρον λέγουσι ὁρθῆναι νέμας; praecedit 233, 21
ἐυμψατο τὴν γυναικα τὴν ἐαντιοῦ χίρον ἔργων Ἀφροδίτης, id quod
in Attico sermone perrarum est, at saepius invenitur apud re-
centiores, cfr. Catast. 249, 3 W. χίρον τοῦτον, ibidem v. 5
χίρον δὲ ἐκείνης; Apoll. 3, 1, 3 χίρον τοῦ πιστενθῆναι (cum
locutionis loco Attici enuntiatum ab ὧς, ὅτως vel ἕνα inchoatis
ponebant, vide Jerusalem, Wiener Stud. I, 51.)

Genetivus separationis, qui dicitur: χίρα ἀνδρος 205, 28,
poeticum est et recentiorum, 234, 28 πρόβατα νομῶν ἔρημα.

Λοιδορεῖν cum dativo invenit 222, 18 νέμασι μετέβητον
καὶ ὄργην τὸν κέρουζον ὅτι ἀνταῖς ἐλοιδόρησε ad similitu-
dinem mediī λοιδορεῖσθαι. Il. Stephatus ex altero Maccabaeorum
2, 12, 14 attert: οἱ δ' ἐνδον . . . ἀναγωγίτερον ἐχρῶντο τοῖς
μαρτυροῦσι τὸν Ἰουδαῖον λοιδοροῦντες καὶ προσέει βλασφημοῦντες καὶ ἰα-
δοῦντες ἃ μὴ θεοὶς.

Ἐκλάσθαι cum accusativo coniunctum invenitur 201, 33
ἐκλασθήμενος τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσεν. Sic solebant homines docti
utendi p. Chr. saeculi, cfr. Arrian. Anab. 1, 26, 4 τὴν Ἑλλάδα
ἐκλάσθαι ἐξελάθοντο; Lucian. Bis accusat. 8 σὸ γὰρ εἰπικας ἐκ-
κλάσθαι πάλιν τὴν ὁδοῖ. Apoll. 3, 4, 2 τὴν μαρτυρίαν ἐτε-
λάθειτο, (cum genetivo adhibitum 223, 11 αὐτὸς δὲ ἐκλάθειτο τῷ
βροτῷ. Ceterum ἐκλαθέσθαι usque ad Polybiam poeticum est
magis; Attici ἐκλαθέσθαι)

Loci significationes. Status ponitur, ubi motum
expectamus 227, 11 μέλαρα τὸν Ἰηγαίστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐγί-
σταισιν; 201, 25 μῆλον ἔσρηψεν ἐν τῷ ἱερῷ. Similia multa ex-
stant apud recentiores; Apollod. 1, 4, 3 μεθύσας δὲ Θύροτιοι
αὐτὸν κοιμώμενον ἐπέγλωσσε καὶ παρὰ τοῖς αἰγυλοῖς ἐθήσει.
Ceterum loculentum, quantopere nutaverint in loci significatio-

nibus recentiores, exemplum apud eundem Apollonium legitur 3, 15. 8 ἐν τῷ Αἰβυρινῶν καθειργμένος ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύατοι ἦν ἐξίεται.

Motus pro statu: 235, 27 τοὺς πόδας ἐρριζώσεν ἐπὶ τῆν γῆν; 232, 5 ὁ μὲν κατέκρουσε πῦρ εἰς τὸν οἶκον; similiter 220, 19; (aliter 223, 22 ἔκρουσεν ἐν τῷ πρῶτῳ); porro 218, 16 τοῦ ἐγγέγαλον τοῦ ἄρνος ἐδαίσατο πρὶν ἐπι τὴν βωμῶν καταθῆσαι. cfr. Dion. Hal. 1, 40, 6 ὁ βωμος, ἐφ' οὗ τὰς δεκάτας ἀπέθρουε Ἡρακλῆς, κατεῖται

Gradatio. Et comparativi, qui inveniuntur, et superlativi e grammaticae legibus recte formati sunt. Agetur comparativi vis voculis ἰκανῶς, πολί, ἔτι; superlativi vocula ἐπιόπως.

Articulus et Pronomina. Articulus ad vim accedit pronominis demonstrativi. 203, 18 οἱ τῶν χάρις ἀπὸ Ἄρτεως, δίδου; 220, 13 Ἄλλων δὲ Αἰγῶν δίδωσι τῆν χάριν. — Notandum 212, 13 τὸν παῖδα τὸν Ἰννυθρινεῖ; 208, 10 τὸν θεογονία τὸν ὀπιθεῖ τοῦ Ἡθου, ubi quae antecedit, notio est latior. Sic solet liberior esse articuli usus apud posteriores; at similiter iam Alexandrinae aetatis poetae: τὸν Φοῖβον τὸν Ἀπόλλωνα; Arrianus dicit: τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον; ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδός; τὸ ὄρος τὸν Καίχασον. Similia (locos colligit Boehmerus, A. Sem. Erlg. IV, 29-30).

Allest articulus 209, 10 παρήνευκον εἰς ἐργασίαις, ubi ἐπὶ τὸ ἐργασίαις Attici; iterum 235, 22 παρήνευκον εἰς ἐργασίαις.

Semel altero in membro legitur οἱ δὲ, cui in priore nihil respondet: 208, 21 στίλαιον ἐν ᾧ θεῖον ὄκει μέγα καὶ ἐτερογενεῖς καὶ ἀπὸ Αἰγῶν, οἱ δὲ Σέρματιν ὀνομαζόν. Hoc exquisita locutionis exemplum deletum a Martino (l. l. 760) suppleri iubente: καὶ ἀπὸ <οἱ μὲν> Αἰγῶν, οἱ δὲ Σέρματιν ὀνομαζόν. — Similia etiam inveniuntur cum apud poetas vetustiores (Pindarus, Tragicos), tum apud Herodotum. Qua de re monuerunt quaedam Kuehnerus II 807 et Schneiderwinus ad Soph. Oed. Reg. 603; tu cetera Xenophan. F. 1 et Herodot. 6, 105: τὸν Πᾶρα Ἀθηναίωσι κελεῖσθαι ἀταγγεῖλαι, δὲ οἱ ἐόντων οἰδημίαι εἰσιλευτῆρ τοιῶνται ἰόντος εἰκόσι Ἀθηναίωσι καὶ πολλαχῆ γεγονέναι ἴδι, σφι χρησίμων, τα δ'εἰ καὶ ἐσομένον.

Admiratur haec mira collocatio 224, 22 καὶ αἰετὸς εἶται ὁ θεὸς ἰλασσάσθαι δύο τοὺς ἐριωνίους θεούς. O. Schneider edidit: τοὺς δύο ἐριωνίους θεούς. Traditam scripturam defendit

Oder; quae tamen exempla profert, (ab Herchero ad Plutarchi de flux. lib. 23, 1 composita) aliter sunt comparata, velut Plat. de flux. 23, 1 χρῆσιμον ἔλαβεν αἰτιὸν ἴσασθαι τῆς γῆς ἕγκρατῆ, ἐὰν θεοῖς ἀποτροπαίοις θύσῃ δύο τὰς ἐγγενεσιάτας παρθένους: porro ex libello de Vita et Poesi Homeri 145 ὁ Πρωταγορας τὸν ἀριθμοὺς μεγίστην δύναμιν ἔχεν ἰσοόμενος, καὶ πάντα εἰς ἀριθμὸν ἀναγέρον, τῶν τε ἄστρων τὰς περιόδους καὶ τῶν ζώων τὰς γενέσεις, δὴ τὰς ἀνωτίτω ἀρχὰς ἰθάμβαντε, τῆ μεν ἀρισμενίῃ, μονάδα, τῆ δὲ ὑόριστοι, δριάδε καλοῖν.*)

Contra Atticorum usum dixit 212, 32 ὁ λέων ἐπὶ λιμοῦ τροφῆ ταύτῃ χρῆσιμέσιος; 237, 25 ἐκ χρῆσιμ ταύτῃ [p. 227, 16 autem αἰτῆ παρθένος ἢ συμπαικίρια coniungenda παρθένος συμπαικίρια]; ceteroquin adest articulus. Oderas utroque loco adiectum inserendum putavit. At eadem ratione etiam in titulis recentioribus modo adest modo abest. Ex titulis Gr. S. P. Q. R. exempla colligit Viereck S. Gr. 61. Ex titulo Antiochi Comma-genensis regis (fl. circa a. 50 a. Chr.), quem publici iuris fecit Pichsteinus (M. B. Ak. 1883 p. 49 sq.) addo haec: III a 30 ταῦτοι δὲ ταῦτοι φωνῆ μετ' ἐξήγγειλται ἐμῆ, τοὺς δὲ θεῶν ἐκίρωσαν; III b 1 ἰερὸς ὅστις ἐπ' ἐμοῦ καθίσταται θεῶν ἴσως τε ταύτων; Ibid. 5 ὅστις . . . τῶν λάβῃ ταύτῃ; IV b 16 αἴτε λάβῃ μεθ' ἐνα τρόπον κόμας ἐκείας; I b 21 ταῦδε χῶροι, at II b 6 ταῦδε τὸν τόπον, (de ὅδε Schmid. Atticis. II, 47).

ταυτῶτος ad ea quae sequuntur spectat 212, 29 ἀρχανῆ ταυτῶτος; 205, 2 quod contra usum Atticorum, proprium tamen Herodoti et recentiorum. Exempla ex Herodoto (qui eodem modo etiam ταῦδε de rebus adnabet, quae antecesserant) collegit H. Stein ad Herodot. I. 137, 2; cfr. etiam Grandmaam. Quod in elocutione Arriani de Leatur Herodoto p. 51

αἰτός: pronominis casus obliqui saepissime abundant. Hoc

*) Equidem nihil mirum, multa enim, ut ex disputatione nostra elucet, apud Liberalem leguntur, quae aliter constituta esse laud dubie velles. Quae de re quid sentiam patris ut indice n. eam nos tractare puto scriptorem, qui Romanus natione (nomen enim scriptoris latinum est) graeco sermone tanquam patrio atque avito adeo non usus sit, at eum in graecis litteris nescio cuius umbraculo intenta mente didicerit. Ad hanc vero sententiam propterea adducor, quia nunquam persuadere mihi possunt, quae unquam ab integra Atticorum dictione, bis terve etiam a Graeco more distant, non ipsi libelli auctori esse imputanda, verum inscitiae librarium correctorumque licentiae.

quoque recentiorem evincit scriptorem. cfr. Oder p. 41. Imprimis moleste ad nomina cognationem quandam exprimentia accedunt, 202, 8 : 203, 12; 207, 8 saep.

Respicendum 201, 25 *ταύτην ἰδὼν Ἐκουχάρις χορεύουσαν περὶ τὸν Ῥωμῶν ἐπεθύμησεν αὐτῆς*, ubi Herodoteam deprehendimus abundantiam, cfr. 1, 32: *τούτων τῶν ἀπασέων ἡμετέων τῶν ἐς τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη . . . ἢ εἰσὶν αὐτέων*.

αὐτοῖ attributive positum reflexivam habet significationem 206, 6 *τὴν αὐτοῖ μετῆρα ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν*; 204, 20 *Γόργον τὸν [ἀδελφὸν] Κρυπελοὶ κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμούς λαὸν ἐπιτακοὶ ἀγαγεῖν εἰς Μαζακίαν*, cfr. Schol. Apoll. Rhod. II 675 *Ἐκαταῖος δὲ μέγρι τῶν αὐτοῦ χρόνων εἶναί φησι τοῦ τῶν Ἰππεροφίων ἔθνος*, Schol. Tzetz. Lycoph. 175: *Κρηθεὺς κτίσας Ἰούκων ἐκ Τροῦς τῆς αὐτοῦ ἀδελφιδῆς γενεῆ Ἄσσια Ἀιθῶνα Φερηία*. Plura apud Schmid, Atticism, II, 48, 49.

Attributive positum saepe reflexiva significatione inventum 203, 21 *οὕτως ἰερὰ δῖμυτρος ἰδρύσαστο πλεῖστα*) καὶ ἰλεισιμῶς αὐτῆς καλοῖς ἐλάρει*; quod iude a Polybio haud raro admissum est, cfr. Stoh, Act. Sem. Edg. II, 162. Kaelker, Jprg. Stud. II, 257. Exempla ex recentioribus colligit Schmid, Atticism, II, 49. ex mythographis addo: Ap. 2, 5, 10 *παροσθέντος τῶς βίας Ἡρακλῆς Ἡρασιφ εἶα τὴν αὐτοῖ ζήτησιν ἡτείγειο*.

ὅστις elliptice: 206, 6 *τὴν μετῆρα αὐτοῦ μετῆρα κατ' ἡμίονα πρόμασι ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν*; 235, 20 *αὐτὸς μὲν κατ' ἡμίονα πρόμασι ἐσκήψαστο εἰς θύρας ἱερῆς*. Sic tamen iam i. l. e. ab Aristophano Krueger 51, 15, 1.

ὅσος relativi pronomina significatione cum πῶς coniuncta 229, 21 *ταῦς δὲ τῆμασι τῶν ἰσῶν [ἡ] πλεῖστον ἔτεδοκεν εἰς κάλλος*. sic Attici, saepissime recentiores. Schmid, Atticism, I, 129; II, 135.

2. De verbo.

Ad verbum transeuntes de genere primum quae dicenda sunt, adnotabimus. Et medium quidem a recentioribus persaepe adhibitum esse, ubi Attici activam ponebant, notum est. Exempla sat multa iam alii collegerunt; ex mythographis addo haec: Apollod. 3, 12, 6 *οὕτως Μετώπιη γυμνῆτος* (ubi e more suo γῆμας Hercherus, γῆμασθαι de viro usos esse, qui Atticismo

*. Addo e more Antonini; cfr. 206, 28, 231, 20.

obsistebant, testatur Bekkeri Antitacticistes, Anecd. Graec. I 1814 p. 77). — [Eratosth.] Catast. 258, 11 ὅν καὶ Μοῖσαι τὴν τοῦτον εἰσάκουσαν τὴν τροσὴν ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἔχειν ἐποίησαν. — Contra activum invenitur Apollod. 3, 5, 7 ἡ δὲ ἀπειλοῦσα (iurantem) ἐπιβόλλεται, ubi expectas ἀπειλοῦσα. — Quae cum ita sint, maxime templabimus Anton. 205, 9 παρασιήσασθαι χαικίον ἀπὸ θεῶν. cfr. locutiones, quales: ἀπειλοῦσαντιο δε βομῆς, νε, ἀγυμνα δῆμον κίχροτο, ἐστάσαντό με. — neque magis sollicites 235, 12 ἐπεὶ δὲ ἀπὸ πρὸς τὸ ἔργον οἶδεν ἐπιγγάνειο, πείθει τροσῶ, ubi οἶδεν ἐπιγγάνειο νε, οἶδεν ἐπιγγάνειο requirit Oderus. cfr. quae antecedunt v. 9: ἀπειγγανόμενῳ πρὸς τὸν γαμοῖ.

Ceterum quam parum distinxit Antoninus inter utrumque genus, ea ostendant exempla, ubi eiusdem verbi eadem significatione modo activum ponit, modo medium. cfr. 216, 8 ἀπειλεῖ τῆ κλήσιν et 236, 35 ἀπολέγεται τὸ χρισίον; 232, 27 ἀπειλοῦσασα τοῖς παιδῶν, 232, 31 ἀπειλοῦσαντιο εἰ τοῖς βοῖς (non ἀπειλοῦσαντιο; εἰ necessarium); 211, 3 Ἥρα γὰρ ἀπὸ στυγιάμαζαν, 211, 28 νύμφη δὲ στυγιάμαζαν ἀπὸ et 213, 18 ἔξαιτο στυγιάμαζαν ἀπὸ τὸν Ἥρακλέα. (στυγιάμαζαν hoc sensu supissime apud Apollodorum; activum addidit Epictet. Eusebius id. 24).

Medii vis firmatur addito pronomine reflexivo 225, 12 Ἥρακλῆς στυγιάμαζαν μεθ' αὐτοῦ καὶ Ἰλαί. cfr. Dionys. Hal. A. 1, 68, 4 τὸν δὲ Παλλόδια καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενοι ἀγαγεσθαι μετ' αὐτοῦ. (μεθ' αὐτοῦ F. K. Hertlein, Herm. X 409).

Γαμηθῆναι pro γίμασθαι invenitur 217, 2 et 220, 20. Apud recentiores inde a Philone Judaeo; locos congerit, ubi addas Antoninianos, Lobeck ad Phrynich. p. 742. Similiter pro μαχεσθαι μαχεσθῆναι dixit Apollod. 2, 3, 2. γενεθῆναι pro γενεσθαι cum apud scriptores, tum in titulis τῆς κοινῆς invenitur (Kaecker, Lpzg. Stud. III, 300).

Futurum passivi legitur, ubi medium expectas: 201, 27 ἐγγυμνῆναι δὲ ὄρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ μὲν γαμηθῆσασθαι Ἐρμοχόρῳ. (sic alii quoque e. g. Apollod. 2, 4, 6). 204, 11 ἀπὸ νέοντι βοῖς προσέγονται Ἀτόλων καὶ Ἀρτέμις καὶ Ἥρακλῆς κριθισόμενοι περὶ Λαζακίης.

Aoristus medii et passivi eadem significatione: 218, 10

νομίον δ' ἔστιν ἐν τοῖς γάμοις προιερον παρακλίνασθαι παρὰ το ἄγαμα τοῦ Μενέλαιον. 236, 28 κατακλίθησαν; 237, 18 οἱ κατακλίθησαν, ἐξήγηεν ἑαυτὴν ἡ Προχρὶς. ἐκίτην primum adhibuit Aristophanes, deinde recentiores, quorum in deliciis fuerunt sec. aorist. pass. formae. (ἐτάγγη adamavit bibliothecae auctor 2, 5. 10; 2, 5. 12).

De verbi temporibus. Praesens historicum vividam ut reddat orationem suam servandamque, haud raro usurpat Antoninus; exempla in una quaque fabula inveniuntur.

Interdum praesens historicum, et aoristum vel imperfectum commixit (poetarum imitationem suspicatur haec in re Kaelkerus, *Przegl. Stud.* III 266 adnot. 2), vel t:

231, 8 Ἀλκιόγη ἀποθνήσκει καὶ αὐτὴ ἐξεκομισαν.

228, 9 Μίλιτος ἀποδιδρῖσκει καὶ ἔγχευεν.

234, 16 κτείνουσι καὶ ἐξέλιπον.

225, 27 αἶτος ἔτλει. Πολύγημον δὲ καταλείπει.

Parthen. 156, 27 W. ἀνακαιοῖται τῇ νιγρι καὶ πολλὰ καὶ δικίτην.

Imperfectum etiam et aoristus ita ab Antonino coniunguntur (praesentem iam Herodotus 1, 113, 1, 123):

230, 10 ἄχεια καὶ ἔγρασε.

229, 21 ἐπεκράτισαν καὶ ελεγον.

224, 7 ἐποιήσατο γέλωτα καὶ ἐκέλειεν.

Quorundam verborum imperfectum maluit Liberalis, ubi aoristum expectamus:

236, 21 ἐκαλεστοειπεν; 203, 26 ἀπέσειλλον; 203, 28 ἐλεμπε (224, 21 ἀπέσειπεν legitur); 228, 8 ἐξέβαλλεν; 234, 17 ἐξέλιπον; similiter 201, 1 Ἀλκιόγης ἐκλαθομενος τὸν ὄρκον, ἐν ὧν σεν, ἐτίρω συνώκησε τὴν θυγατέρα; 211, 3 καὶ ἐπειθάσσει ἡ Μηδῶν τὸν ἴσιον ἐξίφαινε (Ἦρα γὰρ αὐτῆ σιελάμηνεν) ὁ Πολύτεχος ἀχθουενος τῆ νίχη τῆς Μηδόνο ἀσείπεια προς τον Παιδαρεων; 215, 16 ἐπει δὲ αὐτοὺς ἐπι τῶν ἀγρῶν νεκτος ἐπέειδοτες λησιῶ σιελάμηνον. οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἐβαλλον (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμενοι), πῶρ ἐνέβαλλον οἱ κλώτες εἰς τὰ σικία; ἐνέβαλλον maluit Oederas, sed imperfectum singula rei de qua agitur momenta significat, sicut saepissime apud Herodotum; utrum ad finem perducta sit necne, non curat scriptor.

Perfectum sensu praesentis temporis invenitur: 205, 20 τὴν πόλιν Ἠρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παιδῶν γενομίσασσι. saepius

sic perfectis utitur Herodotus, velut 1, 173 ἐν δὲ τῷδε νενομίχασσι καὶ οὐδαμῶσι ἄλλοισι συμβέρονται ἀνθρώπων. plura dabit Stein ad Herod. 1, 142, 8. — Ant. Lib. 224, 11 εἰ τὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεύονται.

Eodem modo plusquamperfectum imperfecti significatione exstat 204, 8 ὁ δὲ Ἀργυλαῖος οἷτος ἐγγόνει γηραιός; 228, 21 τὸ πάθος ἄρχι μὲν ἐδέχαιτο χρόνιεν ἐλελίθει τοῖς γονεῖς; 232, 2 πλείονα χρόνον ἐλελίθει τρασσύτεροι ἄχαρι καὶ ἄδυστοι ἔργον.

Recentiorem autem temporumque significationis prorsus igitur scriptorem haec ostendunt exempla:

209, 6: δευτὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἄμῖται πρὸς δέισιν, ἀλλὰ περιδεῖν οἰκτρῶς ἀναρεθύντα τοὶ παῖδα, nisi quam ob rem aristura posuerit Antoninus tuo iure quaeres.

215, 16: Ζεὺς δὲ οὐ περιεῖδει αὐτοὺς ὁσότητος ἕνεκα τελευτήσαντας (Verheykuis olim τελευτήσονται scripsit; sed huic emendationi sicut similibus priorum nemo iam hodie fidem habebit). Eiusdem negligentiae exempla ex Polybio collecta dat Kaelkerus, Lpzg. Stud. III 266; tu cfr. Apollod. 3, 1, 3 ἐγὼ (Μαιώς) εἴ τι ἄν εἴξηναι γενέσθαι.

De modis verbi pauca sunt proferenda: *Ei* cum con-iunctivo coniunctum exstat 231, 1 Ἐργασίαις Ἀθηναίοις πότι-πον προέλεγεν, εἰ μὴ Ἡρακλίδας ἐξελεύσων. Qui usus poetis proprius (locos apud Kruegerum (54, 12, 2)) apud Atticos scrip-tores dubius, huic infrequens apud recentiores. cfr. Kuehner² II 398, 2, 2. Exempla ex Luciano colligit Da Mesnil, gramma-tica, quam Lucianus in scriptis suis secutus est, ratio cet. (Stolz 1867) p. 2324. cfr. Apoll. 2, 5, 10. — Sic titubabat recentiores in adhibenda particula ἔρ: in senatus consulto anno 78 facto (Viereck S. G. p. 31) leguntur haec: εἴ τινα κριτήρια περὶ αἰτῶν ἀλόγων μετὰ τὸ ἐκ τῆς παιδείας ὁρμηῖσαι γεγονότα εἶναι, ταῦτα ὅπως τις ἀκέραιον ἀτοκαταστατῆ καὶ ἐξ ἀκέραιον κριτήριον κατὰ τὸ τῆς συγκλήτου δογμα γενήται. εἴ τινα χρήματα αἱ πόλεις αἰτῶν δημοσίᾳ ὀφείλωσι, καὶ τι εἰς ταῦτα τὰ χρήματα δοῦναι ὀφείλωσιν. In titulo Attico aelatis Romanae (C. J. A. III, 5, 27) bis legitur ὅπως αἰ cum optativo: ἐπει δὲ προσέχει τῷ ἐγγύτοις τῆν ἰοσαύτην ὁδοπορήσασιν ὁδόν, χορηγῶν (?) καὶ ὑρ-σῶν καὶ σποιδῶν καὶ λιμνῶν τῶν κατὰ τῆν ὁδὸν μεθ' ἑστῆ, ὡ-ς καὶ ἐν ἑσθῆ μετὰ φρονησῶν ἰσχυροῦς καὶ ποι τῆς μακροτέρου ἔργου αἰ τι ἐγγύτοι παρακορον' ἰοῦντες τῆν περὶ τὸ θεῖον τῆς πο-

λεως θεριπέει και ἄνδρες εἰσιβισιτροι γένοιτο. (Plara de hoc titulo apud Dittenbergerum Herm. I. p. 116 sq. : Riemann, Rev. de philol. V 1881, p. 180).

Restat ut adnotetur 203, 9 traditum esse: ἐτέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τωσῶντοι ἀντὼν ἐσεσθαι χρόνον, ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμέτει. διαμετει corruptum διαμένοι Bastius alii. διαμέτη Teucherus: et sic scribendum est. Ceterum *ει* pro *η* in titulis quoque Atticis haud rarum: cfr. van Herwerden, Lapid. testim. p. 6.

De infinitivo. *ὄτι* particulam adhibuit, ubi Attici infinitivum ponebant: 214, 27 ὤμοσεν ὅτι πρότερον τίσεται τωι τιρανῶν ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδείφης. Hoc quoque proprium τῶν κοιῶν qui dicuntur. cfr. e. g. Arrian., An. 1, 4, 7 τὸν Κελτιὸς ἔφειτο . . . ἐλπίσας ὅτι μέγα ὄνομα τὸ ἀντιῶ και ἐς Κελτιὸς και ἔτι προσοιτῶν ἔχει και ἔτι αὐτὸν μάστιγα πάντων δεδέναι γήσοισιν. Plara apud Kruogerum ad h. I. II, 21; Boelner, A. S. Latg. IV, 52; Schmidt, Atticism. I, 212.

Verbum ἀγαπᾶν cum infinitivo iunxit more recentiorum 235, 31 αὐτῆ γυγοῖσα τὴν ὀμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγαπήσεν ἀπαρθέτος εἶναι. cfr. Lucian Dial. Mort. 12, 4 οἷα ἠξίωσα. inquit Alexander, τὴν Μακεδόνων ὄρχην περιέτιον ἀγαπᾶν ἄρχην ὀπόσω ὁ λαὸς και ἔλιπεν; Herodian. 2, 15, 4 τὴν τιμὴν ἐπέδξαιτο ἰσπασιῶν, ἀγαπήσας ἄνευ μαχίης και κινδύνου λαβεῖν ταῖα ὧν ὄφειτο.

3. In adhibendis *negationibus* (in quibus saepissime peccarunt recentiores, raro boni scriptores; ex Herodoto exempla colligit Stein ad 3, 65, 21) rectam in universum ingressis est viam. Memoratu tamen digna: 206, 20 ἢ Βοιωτὸς ἐγέγειτο πῶι γέ και αὐτῆ τροχίτη ἔδωκεν ὁ Ζεὺς μηδὲν ἐκ γῆς γιόμενοι, ubi cur μηδέν dixerit, non assequor. 203, 18 δύο δὲ τῶν Ἀθηναίων θεγατέρωι γασιν και εἰρήνιαν Ἰστορίσον μὴ μειβαλιῖν, ὅτι τὴν χάριτι αὐτῶ Ἀθηναίως διδοῖ. μὴ quia optandi verbum obversatum videtur scriptori.

4. De *praepositionibus* haec fere videntur notanda esse: ἀντιχρὸς de loco usurpatur 223, 24 ἀντιχρὸς Ἰταλίας και Σικελίας, more recentiorum (e. g. Arrian. Punic. 8, 103; Lobeck, Phrynich. p. 444). Attici: καταντιχρὸς; Phrynich. p. 443.

ὄτιο contra Atticorum vel omnino Graeci sermonis usum dixit 209, 6 περιστάσας ἀπὸ τοῦ Ἀχροντος τὸ σιέριματα. Non

nibus singulari 212, 33 *τεχίσια διαμισθίσις ἀλλο μὲν τῶν ἄλλων κατατίθεται.*

ἔχει de loco 223, 15 *ἔχει Τεγίας*, sic Herodotus et recentiores iude a Polybio; de tempore 234, 30 *ἔχει πλείστον*, diu-
tissime, cum adverbio temporali coniunctum, quod saepius
apud recentiores 202, 13 *ἔχει τῶν*, 203, 15 saep. — *ἔχει*
πρός, *ἔχουσ* *πρός*, *μέχρι* *πρός* adhaerit Antoninus; 211, 22;
212, 3; 213, 17; 213, 23; 229, 6; 232, 26. Sic raro
Attici, at saepius *οἱ κοῖτοι*. Polybius *μέχρι* *πρός* *τε*, *ἔχει*
πρός semel usurpat. Krebs, Praeposit. bei Polybius p. 20.

Saepius etiam apud Lucianum. Schmid, Atticism. I,
397. Ceterum *ἔχουσ* repugnat Atticorum consuetudini. cfr.
Moeris p. 34 *ἔχει, ἄντε τοῦ σ' Ἀπτικῶς, ἔχουσ Ἑλληνικῶς*;
Rutherford, tl. new Phrynich p. 64.

εἰς, semel *εἰς* p. 225, 2. Exquisita locutio 226, 1 *εἰς* *τρὶς* *ὁ*
ἱερεὺς *φωιδεῖ* *καὶ* *εἰς* *τρὶς* *ἀνείβεται* *πρός* *ἀντὸν* *ἰχώ*, Pindaro
adhibita Herodoto aliis. Praepositionem adhibuit, ubi omit-
tebant Attici 222, 13 *τοσαῦτα ἐχειώθησεν εἰς* *τις* *τύμας*,
cfr. Euripid. Helen. 619 K. *οὐκ* *εἶω* *σε* *χειώθηεν* *ἰμάς* *τόδ'*
αἴθρις . . .

ἐκ, notandus hic praepositionis usus 224, 10 *ὁ* *δὲ* *ἐγένετο* *τοι-*
κίως *ἐκ* *τοῦ* *σώματος* *ἀσκήλατος*; 222, 19 *φαινεται* *εἰ* *τῶν*
ξίτων *καὶ* *εἰσιν* *ἀγκύλος* *ἐκ* *τῶν* *ὀστέων*. Attici simplicem
accusativum ponunt. At cfr. Lucianum, Timon 26: *βαρὺς*
ἐκ *τοῦν* *σκελοῦν*; bis Accus. 9 *εἶπεν* *ὑστὶς* *οἴτος* *ὁ* *προξίον*
εἰσιν, *ὁ* *χειρσφόρος*, *ὁ* *την* *σείγγει*, *ὁ* *λάσιος* *ἐκ* *τοῦν* *σκελοῦν*.
Adiungenda locutio 226, 1: *ἀντὶ* *ἐξ* *ὀνόματος* *ὁ* *ἱερεὺς* *φω-*
ιδεῖ, recentioribus propria. cfr. D. log. Laert. 8, 71 *πρός* *δε*
τοῖ *Ἡρακλείδην* *καὶ* *ἐξ* *ὀνόματος* *ποιεῖται* *την* *ἀντιφράσιν* *ἐν*
τῇ *πειράτῃ*; similiter Appian. 8, 81 *ἐξ* *ὀνομάτων*, Polyb.
18, 28, 4 *εἶτ'* *ὀνόματος*. Mire porro dixit 211, 28
Ἰηθων . . . *ἀπέφραγεν* *ἐκ* *τοῦ* *Πολυτέχνον* *τὰς* *μνῆσας*, quae
rescilio an dixerit ad similitudinem p. 207, 27 *ἐξήλασε* *τὰς*
ἵππους *ἐκ* *τοῦ* *λιμῶνος*.

κατὰ, adhaerit *κατὰ* *δέου*, *κατὰ* *μήτην*, *καὶ* *ὄργην*, *κατὰ* *φίλο-*
φροσύνην, *καὶ* *ἀνάγκης*; *κατὰ* *βίαν* 220, 4 ubi *βίη* antiqui.
Adhibuit etiam 208, 29 *καίως* *κατὰ* *τὴν* *ὄψιν* (adamatum
imprimis a Polybio, cfr. Stich, A. Sem. Erlg. II 152) quocum
cfr. 212, 18 *οἴτος* *ἦν* *εἰσχύων* *την* *ὄψιν*, de tempore:

Caput alterum.

De copia verborum.

In eligendis vocabulis Antoninus, ut mos erat scriptorum recentiorum, non eam adhibuit diligentiam, quam boni Attici ceptis nimirum Xenophonte et Platone, quorum alter permulta ionica dialecto, alter ex poetarum sermone in usum suum convertit) omni tempore exercuerunt. Concedo Antoninum quosdam usum esse vocabulis locutionibusque quae apud omnes recentiores scriptores inveniuntur; tamen praeter haec *ὀνόματα*, quae dicuntur *πολιτικά*, cum pauca obsolita et recondita (diligenter Oudero p. 37 collecta: notandum est *κλειμῆς* 230, 5 ab Hesychio per *χελώνι*, explicatum) sibi vindicavit, tum permulta ex poetarum deprompsit sermone. Neque miraberis talia quosdam vocabula inveniri, quae a recentioribus demum sive ficta sunt, et e communi posterioris aetatis sermone petita erant. In locis recentibus prioribus ea recensentur vocabula, quae e poetarum sermone deprompsit Liberalis: succedant quae propria sunt *ἰσχυρῶς*.

1. E poetarum igitur sermone apud Antoninum desumpta sunt haec vocabula:

ἰσχυρῶς 210, 9.

poetae inde ab Homero: Herodotus. Lucian. de Syria dea 60. In pedestri sermone Pedanius Dioscorides 5, 131 Sprengel; Ev. Matth. 13, 48 Tischend. (antea legebatur *ἀγγεῖα*). cfr. Hesych. *ἄγγος ἀγγεῖον*.

ἰσχυρῶς 207, 19.

Hom. Pind. Trag.; Plato, Xenophon. Inter recentiores saepius Diodorus Siculus, Plutarchus, Apollod., saepissime Dionysius Hal.

ἰσχυρῶς 222, 19.

poeticum (Nicand. Theriac. 183); posteriorum primus ut videtur Lucianus.

ἰσχυρῶς 236, 22.

poetae inde ab Homero; Attici; recentiores.

ἰσχυρῶς 206, 19.

poetae inde ab Homero; Herodotus. — *ἰσχυρῶς*. Suidae

si fides est habenda, (s. v. *αἰγυπιόν*. οὕτως οἱ παλαιοὶ ἀλλ' οὐ γῦπα), a veteribus ea dicebatur avis, quae a recentioribus γύψ nominabatur. Nicander tamen *αἰγυπιόν* et γῦπα diversos fecit; Theriaca 406 *Αἰγυπιοὶ γῦπές τε, κόραξ τ' ὄμβροθρα κρώζων*.

αἴσιος 212, 7 (*αἰσίαν* 207, 14).

poetica vox.

ἀμείβομαι 226, 1.

Hom. Trag. Herodot.

ἀντίπαις 214, 30.

Trag.; οἱ νέοι κωμικοί (Pollux 2, 9); Polyb., Lucian. (cfr. Goetzeler. Quaest. in Appiani et Polybii dicendi genus 1890 p. 83). Plutarch.

Ἄονία 224, 20; *Ἄονες* 225, 6.

poetica vox. cfr. O. Schneider, Nic. p. 47 adn. 2.

ἀπαγχονίζω 215, 7.

Anth. Pal. XI, 111; XI, 196 clausula versus: αὐτὸν ἀπηγχόνισεν. Mythographi: ἐαυτὴν ἀνήρτησεν.

ἄπλετος 221, 4.

poetae inde a Pindaro; Herodot.; Plato, Xenophon. Schol. Apoll. Rhod. 1, 574 ἄπλετοι ἀπροπέλαστοι, μεγάλοι; Poll. 3, 88. E Polybio Diodoroque locos congerit M. A. Kreling, De usu poeticorum et dialecticorum vocabulorum apud scriptores Graecos seriores. 1886. p. 9. — Apollodor, 2, 5. 5 ὄρνιθες ἄπλετοι.

Ἄστερία 232, 18.

poetica vox.

ἄτερ 221, 12.

poetarum proprium; raro in pedestri recentiorum sermone, Dionys. Hal. A. 3, 10. 3. Plut. Num. 14.

ἀύγή 210, 16.

splendor solis. vox apud Homerum frequentata; inde Xenophon (Apomnem. 4, 7. 7).

ἀῦτις 220, 19 saep.

forma ionica; 223, 24 ἀῦτις legitur, ubi ἀῦτις flagitat Schneider.

ἄφατος 217, 25.

poetica vox, Herodot.; inter recentiores Polybius, Plutarch.

ἄχος 207, 30.

poetae inde ab Homero, Xenophon. Posteriorum Plutarch. alii.

γλίχων 224, 5.

ionica vox. efr. Greg. Cor. p. 40. Schäfer: *Βλίχωνα οὐ διὰ τοῦ γ. γλίχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, προσφέρουσιν Ἄττικοί.*

δαινεῖναι 211, 21.

poetae inde ab Homero.

δαίς 221, 23.

apud poetas, Herodotum, nonnunquam apud Platonem.

δέρας 202, 26.

sic tragici Apoll. Rhod. Nicand.; recentiores de vellere aereo arietis a Phrixo immolati. Attici: *δέρμα*.

διχούνοτος 223, 29.

Solon fr. 42 B. (*γλωῖσσα δέ οἱ διχούνοτος ἐκ μελαίνης ἡρενός γεγωνῆ*); Euripid. Orest. 882. In pedestri sermone prius, ut videtur, Antoninus.

εἰλαπίνη, 204, 27.

Hom. Euripid. Callim.; Plutarch. Lucianus.

ἐκλιμπῶ 219, 1.

Tragici, Lycophron, Plato, Xenophon; recentiores a Polybio.

ἐκλιμπάνω 217, 10.

Euripid. (Med. 795, El. 907 K.). — *καταλιμπάνω* apud Thucyd. 8, 17; *ἀπολιμπάνω* Arrian. Lucian. Plutarch.

ἐκμαίνω 220, 31.

Sophocl. Euripid. Theocrit.; recentiorum Lucian., Aristid.

ἐνερείδω 227, 12.

poetae (Hom. : 382); Plut. Lucian., alii.

ἐπιτομα 205, 21.

Herodot. Apoll. Rhod. (1, 587 et schol., 2, 926).

ἐξηρεννίω 214, 35.

Sophocles; apud LXX (locos conguessit Goetzeler, Quaestiones ect. p. 87); Polybius, Plutarchus.

ἐτάσιος 232, 6.

vox Herodotea. Anonym. d. Incred. 322, 28 W. (efr. Bast. ad Greg. Cor. p. 530 adu. Schf.)

ἐταχλύνω 209, 21.

Apoll. Rhod. Quintus Smyrn.

ἐρεμνός 220, 16.

poetae inde ab Homero.

ἔρωέω 207, 24.

Hom. poetae Alexandrini.

ἔσθημα 211, 9.

Tragici, Thucyd. (Krueger ad 3, 58. 2); Philo, Aelian.

ἔσχατιά 205, 25.

Hom. Pindar.; Herodot.; aliquotiens apud Platonem Demosthenemque. Inter recentiores adhibent Lucian., Plutarch. Aristides, alii.

εὐνή 227, 30.

poetae; Hippocrates (p. 664, 57: σφόδρ' ἔχθεται τὴν εὐνήν).

ἠέροπος 218, 22.

ionica, ut videtur, vox = ἄέροπος = ἄέροψ. cfr. Aristot. N. H. VI, 1 ὃν δὲ οἱ Βοιωτικοὶ καλοῦσιν ἄέροπα (trad. μέροπα, corr. Schneider Saxo) εἰς τὰς ὀπὰς ἐν τῇ γῆ καταδνόμενος νεοττεύει μόνος.

θέραψ 218, 20.

Euripid. Anth. Palat. Hesych: θέραψ θεράπων, οἰκέτης, δοῦλος, ἀκόλουθος.

θρέμματα 208, 23.

Tragici, Plat.; recentiores.

ἴσχω 221, 13.

poetae; Thucyd. Plat. Xenophon; recentiores.

ἴμερος 221, 17.

Hom. Herodot. Plato.

Καδμεῖοι 237, 25, 27, 29.

poetica vox.

κακάγγελος 216, 27.

Aeschylus; Plutarchus.

κάλπις 211, 14.

poetae inde ab Homero; Plutarch. Lucianus.

καταφράζω 211, 28.

poetica vox. Hesiod., Pindar., Solon. Herodot. 4, 76 καταφρασθεῖς αὐτὸν ταῦτα ποιεῦντα.

κατέδω 234, 28.

poetae: οἱ κοινοί.

χειρομέτω 222, 13.

poetae. Rutherford, the New Phryn. p. 15. ada. 12.
Galenus, Cassius Dio.

χειρῶν 215, 28.

poetae; Strabo.

χειδέω 202, 9; 215, 1.

Tragici; Herodotus — sepeliendi significatione nusquam
in pedestri Attic. sermone. Recentiorum Apollodor.

χειπολόγος 215, 25.

Nicander: *χειπολόγος πιπώ?*

χοίτη 209, 10.

Herodotus; Euripides. Plato; saepius apud Plutarchum.

χορεία 227, 27.

Lycophron, Anth. Pal., Dio Chrysostom.

χορήσσομαι 208, 6.

Hom. Hesiod.; Plutarch. Clem. Alex.

χορωνίς 225, 9 (ubi malim: *χορωνίδας παρθένας*).

cf. earm. Isyll. Epid. Wilamowitz, Phil. Unters. IX p. 13.

χοῦρος 217, 24; 236, 22.

ionica forma; Bibliothecae auctor adhibuit eam in locu-
tione pluriens repetita: *χοῦρους καὶ κόρας ἰὰς ἴσας*.

χοίρις 211, 14.

Euripides.

χοιρινάω 215, 6 (*ἐχορίμων* scriptum olim in P, inde effectum
ἐχορίμων). cf. Naber, Mnemosyn. n. s. IX, 70. Nauck,
Jambl. p. 166. — poetae (hymn. Hom. 7, 39); Laertius
Diogenes (6, 50).

χοῖρος 223, 31.

Hesiod.; Plato; Plutarch. Lucian.

χορηγῆος 234, 16.

Pindar.; Plat.

χωσσίας 225, 17.

Tragici, Theocrit. (13, 46); Plutarchus.

χειροζέτω 233, 83.

Homer., Tragici Anth. Pal.

χειρῶς 220, 19.

poetae; Plato.

χοίριος 213, 10.

epici, recentiores inde ab Aristotele.

λάρναξ 231, 14.

Hom.; Herodot.; Thucyd., Lucian.

λουτρά 232, 19.

Nicaenet. apud Parthen. 164. 17: *Κάρια ἰρά λοετρά.* —
ῥεῖθρα solent mythographi.

λόχη 211, 8.

Hom. Pind. Euripid.; inde ab Aristotele (Plutarch.,
Apollodor., Longus, alii).

μείλιγμα 225, 8.

poetica vox; Plutarch.

μήδεα 218, 7.

Hom. Hesiod.

μῦνις 202, 22.

poetae Herodot., Plato; recentiores.

μηνίω 203, 29.

poetae Herodot.; recentiores, imprimis mythographi.

μόρος 221, 10.

poetae Herodot.; LXX, Plutarch., Phal. epist. (5, 23 et
25). cfr. Rutherford, l. l. p. 15 adn. 14.

νεικέω 216, 25.

Hom. Herodot.

νεῖκος 202, 28.

poetae inde ab Homero; Plato, Xenophon.

νεμεσάω 207, 2.

poetae; interdum apud Plat. et Demosth. Recentiorum
Plut. Lucian. Aristides, alii.

νυκτίφοιτος 216, 11.

Lycophron. Orph. in Dian. hymn. 6, Synesius hymn.
2, 3. cfr. *νυκτίπολος* poetica vox a Luciano adhibita.
(Peregrin. 29.)

ὄβελός 216, 24,

Hom. Herodotus.

οἰκία, *τά* passim (sic semper scribendum, non *οἰκεῖα*, quod prae-
bet interdum codex; aliis locis iam ipso in cod. *οἰκία* ex
οἰκεῖα effectum. sic 211, 11).

Hom. Herodot. alii.

οἰκίτης 236, 22.

ionica forma. codex: *οἰκέτην* a prima manu. Quod
recipiendum cum Bastio: *οἰκίτην*.

ἴλιξ 216, 18.

Epici; Herodotus; Plutarch. Lucian. alii.

ἠδός 208, 11.

forma videtur ionica. Homer. hymn. Merc. 450; Tragici ὀπαδός et sic Plutarch. Maximus Tyr. alii. Lobeck, Phryn. p. 431.

ἠεῖς 206, 13.

Tragici Xenoph.; Polyb. Plutarch.

ἠώλεθρος 207, 4.

Tragici, inde Herodotus; Polybius, Appian. alii.

ἠρθενία 212, 15.

Pindar., Tragici, Ap. Rhod.; Dionys. Hal. Nov. Test. Plutarch.

ἠνῆτις 224, 2.

Lycophron, Charin. apud Ptolemaeum, N. Hist. 199, 9 W.; Byzantini.

ἠξ 204, 7.

Tragici; LXX, Nov. Test. Lucian.

ἠσσω 204, 7.

poetae inde ab Homero (rarissime apud Atticos). Posteriorum saepius Plutarchus.

ἠμνιον 211, 26.

Tragici Herodotus; Platon; Nov. Test. Lucian. alii.

ἠρσις 223, 9.

Hom. Sophocl. Theocrit.

ἠών 210, 18.

Hesiod.

ἠνω 232, 25.

poetae; in pedestri sermone primus Aristoteles; Lucian.

ἠνφίδαί 204, 17.

cfr. Schneider, Nic. 47. adn. 2.

ἠπελος 223, 17.

poetae; inde posteriores.

ἠμνος 205, 4.

Hom. Herodot. Tragici; inde ab Aristotele.

ἠρός 231, 13.

Hom. Herodot. Aristoph., inter recentiores Lucian.

ἠεῖρα 226, 27.

Tragici, Theocrit. Ap. Rhod.; inde a Diodoro.

στέρνον 205, 6.

Hom. Herodot. Tragici; οἱ κοινοί.

συμπαίπτρια 220, 30.

Aristophanes — similiter formatum νεμύτρια legitur in titulo urbano quarti p. Chr. saec.

συμφλέγω 207, 6.

Euripid. Lycophron; Plutarch, Max. Tyr. (diss. 13, 4: improprie). Lucianus eodem sensu usurpat (Timon 10) καταφλέγω. cfr. Parthenius 25: τὰ πολλὰ τῶν κτημάτων κατέφλεξεν. Augustus (Ditt. Syll. 271) a. ut videtur 31: ἀποβαλεῖν πολίτας, οὐκ ὀλίγους μὲν φονευθέντας, τινὰς δὲ καὶ συνκαταφλεγέντας τῇ πόλει.

συνάντομαι 232, 25.

Phryn. p. 288 L: συνήντετο καὶ ἀπίντετο ποιητικά. χρή οὖν ἀπίντησε λέγειν καὶ συνήντησεν.

σύννομος 207, 9.

Tragici, Aristoph. Plato; inde ab Aristotele.

σφυρά, τά 208, 18.

Pindar., Theocrit. posteriores poetae.

Τηλεβόαι 237, 24 et 29.

poetica vox.

τιμος 218, 1 (in P deest accentus).

Archil fr. 78. 2 B; Aesch. Choeph. 909 H.

ύλοφάγος 222, 18.

poetica vox.

ύσιπετής 217, 8.

Hom. alii; in pedestri sermone primus, ut videtur, Lucianus (Icarom. 11).

φύσις 237, 5.

Nicand. fr. 107 = Anth. Pal. XI, 7.

Haec sunt vocabula poetarum e sermone deprompta; quae magnam partem ex ipsis historiolarum fontibus poeticis procul dubio originem duxerunt, licet ea ipse Antoninus non e poetis, sed ex secundario quodam fonte sibi adsumpserit.

2. Posteriorum scriptorum propria haec sunt vocabula:

ἄθεσμος 232, 3.

Plutarch. alii; praeivit Theocritus: ὄχλος ἄθεσμος.

ἀθροῦν 224, 6 (ἐξέπιε τὸ ποτό)

haec significatione saepius apud Plutarchum (Quaest. Conv. III. 650 B; VII 698 C; VII 699).

ἀνάθεσις 231, 22.

primus ut videtur Appianus (B. G. 2, 115), Herodian. (7, 4, 3). cfr. Goetzeler, l. l. p. 60. Etiam ἀνατίθεσθαι π ἔς τι (differre aliquid in futurum tempus) posteriorum, Plutarchi, Appiani, aliorum est.

ἀνεῖτεν ὁ θεός 202, 11.

Postiores sic locutos esse testatur Pollux 1, 17. Mythographorum Apollodor. 2, 8, 2.

ἀπολέγεται 236, 25; τὸν χρυσόν; 231, 3 τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται. Sic recentiores inde a Plutarcho. (e g. Moral. 726 A.). cfr. p. 216, 8; activum eadem significatione inde a Polybio.

ἐπιόπως 210, 1.

inde a Polybio omnes. cfr. Goetzeler, l. l. p. 129.

εἰσποσιέλω 236, 21.

Euripid. Orest. Argum. p. 41, 7 Ἐλένην εἰσπέσειλε — Similiter Polybius 3, 94, 6 εἰσπέσειλε, ubi noli scribere ἐσπέσειλε. (cfr. C. Wunderer, Act. S. Erlg. IV, 244).

ἰσόμαχος 215, 15.

Dionys. Halic. Appian

ἱεροργῶ 219, 21.

inde a Philone Judaeo; Nov. Test. Herodian. Palaephat. 275, 7 W. ali.

καὶτί 208, 10

οἱ κοῖνοι inde a Polybio; saepius etiam in titulis recentioris aetatis. cfr. Kaelker, Lpzg. Stud. III, 300.

κατόρθωμα 213, 5.

inde a Polybio fere omnes.

κίσ τιμῶος 223, 27.

primas, ut videtur, Lucianus (Icarom. 20).

κραίτω 227, 20, κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Sic recentiores; similiter Plat. de flux. 3, 4 p. 44 H. οἱ δ' ἐγχώριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες ἕμνον ᾄδασιν.

μεγέλιμερῶς 218, 13 genuine: ex magnis partibus; inde a Polybio splendide, laute. (e. g. Pol. 16, 26, 9). In titulo Sestiano (e. a. 120 a. Chr. n. exarato) eodem legitur sensu, quam similitudinem pluribus persequitur Jerusalem, Wiener Stud. I, 48.

παρμηχίς 222, 20.

inde a Polybio.

παριλαγμένος 226, 25.

Polyb. Diodor. Lucian. Plutarch.

παροδείω 223, 21.

Josephus. Plutarch. Lucian.

προεπισχρέουσι 237, 16.

Plutarch. Dio Cassius.

συνδίαιτος 228, 27.

Schol. α 238; Hierocl. apud Stob. Fl. 79, 53, alii.

τεκνίω 212, 9 activum apud posteriores Lucian., Sextus Empiricus, alii. Similia colligit Schmid, Attic. I, 249.

γέρει 203, 16. λέγονται πένθος ἐπὶ Μελίγρον γέρει.

Similiter Strabo et Lucianus πένθος ἄγειν; Suidas: ἀνίεν γέρειν.

Sed de verborum copia tantum. Ad tempus vero scriptoris accuratius determinandum (prioris tradito a nomine profere e a 150 p. Chr. eam floruisse statuerunt praecunte Christophoro Saxio, Oromast. Litt. I. p. 308, cuius si qua est ratiocinatione exscripsit G. Aen. Koch ed. p. XVI) non prorsus inutilem esse hanc verborum ἀστρονομίαν concedes. Scriptorem esse recentioris aetatis, τῶν κοινῶν qui vocatur, negligentia ostendit, quam in eligendis vocabulis admisit, ostendant vocabula recentiore demum aetate condita. Quocum congruunt quaecunque initio operis ut (p. 2 sqq.) disceptavimus.

Accuratius vero scriptoris aetatem constituere si volumus, meminerimus necesse est eum haud pauca adhibuisse vocabula, quae a scriptoribus alterius p. Chr. aevi, Plutarcho, Luciano, Appiano, Arriano primis (quatenus nos scimus) adhibita sunt. cfr. ἀνάθεσις p. 25; ἀτολέγεια τὸν πολέμου p. 25; κλοπιμαίος ibidem. Deinde huc faciunt nonnulla etiam eorum, quae in primis capite proferebantur; ut puta, ἐκλαρθένισθαι eum accusat, εἰρη-
iunctum p. 7; τὸν θεράποντα τὸν ὑπὸν p. 8; ποιχίος ἐξ
ταῦ σώματος p. 15.

Quae cum ita sint, cum praesertim in sequentibus (p. 32 sqq.) manifestas Herodoti imitationes deprehensuri simus — quem scriptorem nulla magis aelate lectitatum esse quam Antoninorum temporibus nemo nescit — altero p. Chr. saeculo floruisse Liberalem pro certo fere est dicendum.

Caput tertium.

De compositione verborum.

Hiatum videri potest Antoninus hic illic vitavisse.

cf. 237, 17 *εἰ ἀντὶ τῆς ὥρας ἐπέλιπον τῆς ἡμετέρας χαρῆσαι* et paulo infra 237, 22 *Ἀμφιτρόων ἐδίκετο παρὰ τὸν Κεγαλὸν εἴ γε ἐπέλιπεν ἅμα ἀντὶ ἐπὶ τῆν ἀνώτερα βῆραι.* — porro: 211, 7 *Πανδάρους . . . δίδωσιν ἀπύγειν,* cum paulo supra 210, 19 *ᾧ δίδωσι Διμήτριον δῶρον.* addi possunt 201, 29 *ἢ Κιόνλλα χαλεπῶς ἤρτηκεν, ὥσπερ ὅτι Κεδίππην Ἀκόντιος ἐξεπέτασεν,* coll. 217, 29 *ἢ Γυλάτεια ἐκέτεισεν, εἴ πως ἀντὶ κόρος ἢ πᾶς ἀντὶ τῆς θρυγαρῶς δόνατο γενέσθαι, καθάπερ ὅτι Κανίς μὲν . . . ἐγένετο Κανεῖς ὁ Λαπίδις.*

Fortasse quis etiam pluralem sic explicaverit 235, 23 *Ἰσσηται πρὸς ἕξιν ἐπεθύμησεν ἐκ τῶν οἴκων ἐκπέψασα τὸ σῶμα . . . ἰδεῖν;* 216, 14 *Ἐρμις καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις ἐπέστησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις. Ἀθηνᾶ μὲν καὶ Ἄρτεμις ἐοικεῖται κόραις, Ἐρμις δὲ . . .* Sed parvo laudae locorum numero, ubi vocatum concursus vitatus esse videri potest, tot obstant et tam diversa neglecti hiatus exempla (non solum post conjunctiones *εἰ, ἐπει, ἐπειδὴ, ἢ, καὶ, μή,* ubi ei quoque scriptores hiatus admisserunt, p. ceteroquin eum consulto effugerunt.*) sed multo etiam gravata, ut clare appareat eius vitare hiatus vel molestos omnino tot interfuisse.

*, cf. de Rohden „Quas rationes in hiatu vitando scriptor de sublimitate et Onesander secuti sint“, in Comment. in hon. Buecheleri Usenerique, Bonn. 1873, p. 73 sq., p. 85 sq.

Exempla:

Hiatus admissus post formas pronominalis αἰτός:

203, 17 ὅτι τὴν χεῖρα αἰτῶ Ἄρτεμις διδοῖ. 216, 22 τῶ αἰτῶ ὁρῶσαι λέγεται; 208, 19; 225, 21; ἐπεὶ αἰτῶ οἷα ἐκόσσει; 236, 8

post terminationem -ται.

218, 25 λέγεται εἶναι; 234, 24 ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ αἴτηρον. Similiter 201, 27 γαμηθῆσθαι Ἐρμιοχάρει Ἰθρηαίῳ; 213, 17 ἤξαιτο συνέλθθαι αἰτῶ τὸν Ἡρακλῆα; 217, 17 ἤξαιτο ἄρρενα γενέσθαι αἰτῶ παῖδα.

Varia:

206, 25 ἐν τῇ Ἀιτικῇ αἰτόχθων; 207, 28 αἶται εἰργόμενα τροσῆς; 209, 32 Μινύον τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο; 211, 20 ἐδίλωσεν οἷα ἐχρήσασθαι συμφορῆ; 214, 2 πολλοὶ ἐν τῇ ὥρῃ τοῦ ἄροιοῦ ἐνιαῖθα φαίνονται κίκνοι; 213, 27 βουλῆ Ἀπόλλωνος; 216, 5 οἷτοι ἀνθρώπων οὔδει συνέλθον; 218, 27 χρόνῳ ἀφωρισμένῳ ἡράται; 224, 20 πολλοὶ ἀτέθνησκαν; 228, 8 δέισασα Μῆνω ἐξέβληκεν; 236, 7 σὲν ἀνδρὶ ἀλιτῷ Ἰδρομίδει.

Caput quartum.

De particulis conjunctionibusque paulo notabilioribus. —
De compositionis arte Antoniniana. De universo scribendi
genere. Antoninus Herodoti imitator.

Ἰν συγκολλησάντων ἀποφασίσεων (αἰτῶ ἀφελίαν Herodoti imitatus) συγκολλησάντων ἀποφασίσεων, quaevis ostendere potest fabula. Exempla si vis cfr. 204, 10 sq.; molestissimum autem huius dicendi generis exemplum 206, 26 legitur: οἷτος ἐβουλήθη τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων καὶ ἐγένετο δίκαιος καὶ πλοῖσιος καὶ ἡσίου καὶ ἡσίου καὶ ἡσίου πλείστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι δίκαιος καὶ πλείστα ἐδίκασε καὶ αἰτὸν ἐμίσησε ἄνθρωπος οὔδεις ἄλλα ἐκόντων ἡσίου πάντων καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αἰτῶ τῶν ἔργων μετρίων οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τοῦ Διὸς καὶ ἐγνώσαν αἰτῶ εἶναι Μερόμαντος καὶ ἡσίου καὶ ἡσίου ἐποίησαν αἰτῶ καὶ Δία Σωτήρα τροσῆσσαν καὶ Ἐλόφον καὶ Μετρίων.

Ornatum oratorium angue peius vitavit Liberalis; nec larga est apud eum particularum copia. *μέν, δε, οὐ, ἢ μὲν, γέ* leguntur. Notabilia videri possunt haec:

τέ particula enuntiata coniungit; proprium antiquorum Atticorum et scriptorum posterioris aevi. cfr. 206, 29 *δίκας τε πλείστας ἐδίκασε*. Plura apud Bernhardt, Synt. der Griech. Sprache p. 483; W. Schmid, Atticism. II, 309.

τε καί, ut apud scriptores inferiores aelate laud raro, ita adhibetur, ut *τέ* non ad sequens *καί* referatur, sed cui illatum est vocem praecedenti adiungat. cfr. 220, 16 *ὁ μὲν γὰρ ἔστι νεβρομόνος ἐρεμνός μέγας τε καὶ ἄλκιμος* (celerum desideratur particula *καί* inter *νεβρομόνος* et *ἐρεμνός*). — Iterum 221, 32 *λέγεται γὰρ μοισαϊκῶτατος τῶν τότε γενέσθαι καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ἕσασσι διαβοηθῆναι καὶ σίριγγα ποιητικῆν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι καὶ λύρα πρῶτος ἀνθρώπων κεχοῖσθαι πλείσιά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι*. cfr. Oder p. 39; Hercher, Erot. Script. Graeci 1869, II, XXIV, ubi similia exempla ex Plutarcho, Aeliano aliis collecta invenies.

Coniunctionum adamavit Liberalis temporales: *ἐπεὶ, ὅτε, ὡστε, ἐπειδή, πρὶν ἢ, πρόσθεν ἢ, ἄχρι*. Commemoratione digna videntur:

ὡστε ὅτε 201, 29 *ἢ μὲν οὖν Κιόσθλα ἀπέροψε τὸ μῆλον αἰδοσθεῖσαι καὶ χαλεπῶς ἔργεκεν, ὡστε ὅτε Κιδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν*. Epicorum accedit locutioni: *ὡς ὅτε* (e. g. Hom. B 894).

καθάπερ ὅτε similiter adhibitum 217, 28 *ἰκέτευσεν εἴ πως αἰτῆ κῆρος ἰ παῖς ἀντι τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι, καθάπερ ὅτε Κωνίς μὲν Ἀτρεκος οἶσα θυγάτηρ ἐγένετο Κωνιενζὸ Ααλίθης*. quoniam particularum usum non recte abiudicaverunt ab Antonio Hercher (Herm. XII, 317) et Oder p. 3.

Adiungatur *μή* particula, ita adhibita ut ex verbo *πενθασθαι* pendeat: 223, 27 *ἐπιθάνειτο παρ' αἰτοῦ μή κλοπιμαίας βούς ἔγνω παρελαθείσας*. Qui usus haud infrequens apud posteriores Graecos. cfr. Kuehner II § 589, 1, adn. 2. Exempla ex Arriano colligit Boehmer, Act. Semin. Eulg. IV 1886 p. 51.

Semel *ἀπόδοσις* a particula *δέ* initium facit 210, 27 *ἄχρι μὲν οὖν θεοῖς ἐτίμων, ἐδάμνατε ἦσαν ἐπεὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον εἰρόμεσαν, ὅτι πλείον ἀλλήλους Ἦρας καὶ Διὸς γιγνώσκον καὶ Ἦρα κενεσμένη, τὸν λόγον Ἔρεν αἰτιῶς ἔλεμψεν, ἰ δὲ νεῖκος ἐπέβαλεν*

εἰς τὰ ἔργα; ubi interpretes cum Herodoteam imitationem (de qua vide p. 35) non perspicerent, alius alio modo corrigere studebant scriptorem.

Sed haec haecenus; aliud addo:

In enarrandis igitur fabulis ut simplicissimo usus est genere scribendi Liberalis, ita in componendis disponendis-que modeste in universum rem suam egit. Neglegentiae etiam exempla inveniri quippe cum in excerptoris libello versemur non mirabimur. exempla si vis adi Oderus p. 55, adn. 2.

E more recentiorum, ubi similis res narratur, similes vel easdem adhibet Liberalis formulas. efr. quae hae de re dixerunt Hercherus (de flav. p. 5) et Robertus (de Apoll. p. 41). exempla haud pauca congressit iterum Oderus p. 37, 38. Tu considera Antoninum puerum in scenam introducendum. 208, 29 πᾶς μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἴδιος. — 212, 19 πᾶς εἰσχήμων τῆς ὄψιν, τὸ δὲ ἴδιος ἄχαρις — 216, 29 πᾶς τὸ μὲν εἶδος οἱ μεματῆ, ἄχαρις δὲ τὸ ἴδιος — 223, 2 πᾶς περιβλεπτοῦς τὴν ὄψιν.

Sed quamvis sic haereat auctor certis in locutionibus, hoc tamen nolumus praetermittere id quoque eum egisse ut varietat quadam delectaret si non lectores, at tamen suum ipsius animum. Pauca hic quoque sufficiant exempla: modo ἵνα τερ εἰσῆξει dixit (205, 18), modo ὁδοιπερ εἰσῆξει (233, 16). In fabula XXIII substantiva χλωρῶν et χλαμύδα idem significantia in eodem enarrato adhibuit. Alia congressit Oderus p. 38.

Mythographus igitur fuit Antoninus; propterea nemo mirabitur multas inveniri apud eum voces formulasque, quae a ceteris quoque mythographis adhibentur ideoque e communi scriptorum istorum thesauro vocabulorum depromptae optimo iure censendae sunt. Exempla illustrent:

Homines inducunt mythographi in solitudinem se recipientes. Act. Lib. 216, 6 οἷτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε τῶ ἄσιν κατιώτεσ οὔτε πρὸς εἰλατίας. quibuscum efr. Partib. 168, 17 οὔτε τὸ μὲν ἄτων εἰς πόλιν οὐ κατέμι, οἶδ' ἀρευσσμεταῖς ἰουπαῖς παρθένοισ.

Dei aegre ferunt quod ab hominibus neglegantur: Act. Lib. 203, 29 Ποσειδάων μάλιστα ἐλεῖ κατέλειν τὰς τιμὰς ἱ.

[Erat.] Catast. 243, 3 τῶν θεῶν δισχερῶς τοῦτο φερόντων εἰ
ταῖα καταλεθίσονται αὐτῶν.

Iraei dei poenam mittunt Ant. Lib. 202, 22 αὐτῷ ἐφορμηῖ
αἰ ἄγριον. cfr. Ap. Rhod. Schol. I 57 διὸ Ζεὺς ἐφορμηῖ αὐτῷ
ἐς Κενταύρους. Adungi hic potest formula κατὰ μῆριν (Ἄφρο-
δίτης vel Ἀφροίτιδος), Ant. Lib. 202, 22; Parth. 156, 24. Item
alium ἐμβάλλειν Ant. Lib. 223, 6 ἐμβάλλει ταῖς κρῖσι λίθασ-
α; 220, 31 ἔρωτα ἐνέβαλεν. cfr. Apollod. 1, 9, 17 ἣ δὲ αἰτῶν
βάλλει ὀφιοσκήναι; id. 2, 5, 10 ταῖς βουῶν οἴσιρον ἐνέβαλεν ἣ Ἥρα.

Deis templa aedificantur: ἱερὸν vel ἱερὰ ἰδρύσαντο; ex-
empla passim.

Bestiae agros depopulantur; φθείρειν vel λημαινεσθαι ad-
deunt mythographi. cfr. Ant. Lib. 202, 22 σὺς ὅς κατέφθειρε
τὸ γῆρ; 212, 27 λέων ὅς τὰ θρέμματα διελημαίνετο; Ap. Rhod.
I 517 λέοντι λημαιομένῳ τὰ Μέγαρα.

Senex depingitur: Ant. Lib. 204, 8 ἐγεγόνει γηραιὸς ἴδι; Ἡ-
rodot. 1, 151, 11 γηραιὸς ἴδι ὢν — crudelis tyrannus: Ant.
Lib. 219, 19 τύραννος ἐγένετο βίαιος; Apoll. 2, 1, 1 βίαιος ὢν
τυραννος.

Custodem dei instituunt, καθιστάται vel ἐγιστάται γίλακα:
Ant. Lib. 227, 11; Apoll. I. 2, 1; [Erat.] Catast. 241, 6. Anonym.
Incred. 23 24, 7W.

Plura etiam coacervari possunt exempla: sed sufficienter
haec protuli.

In conformandis sententiis vero atque omnino in
genere narrandi quamvis hic quoque similitudines habeat
ad paucas cum ceteris mythographis, in universum tamen ad
Herodoti properavit exemplar. Quae imitatio iam supra identidem
mentionabatur (p. 5, 8, 10, 16); hic vero data opera illu-
strabitur, cum praesertim nemo eorum qui Antonino adhuc operas-
varant, ad hanc rem animum adverterit. Nonnulla eorum, quae
solummodo in capitibus proferebantur, hic iustam assequuntur ex-
plicationem. Disputabimus igitur in fine huius capituli de Antonini
similitudine ad Herodoteis.

Antoninus quatenus in oratione Herodotum imitatus sit.

Herodotum Halicarnassensem etsi inde a quarto saeculo
oblitus defuerunt, qui libros eius diligenter perscrutarentur necnon
Antonino imitarentur, nulla tamen aetate maiore ardo e maio-

ribusque studiis tractatum esse quam alterius p. Chr. saeculi initio nemo nescit. Testis Pausanias, testis Aelianus, testes alii, quos orationem Herodoteam imitando expressisse iamdudum cognitum est. cfr. Baehr, Herodot. IV. 1861 p. 474; Pfundtner, Pausanias imitator Herodoti 1866 p. 14 sq.; C. Wernicke, De Pausaniae Periegetae studiis Herodoteis, Berlin 1884; Bernhardt, Suidas ad. v. δίκην, Θεοσιλῆς saepius.

Idem plane etiam in Antoninum cadit Liberalem; eum quae maxime in conscribendis fabulis Herodoti vestigia secutum esse permulta docent orationis exempla. Quare cum et ipsum scriptoris nomen et ea quae p. 26 disceptavimus ad alterum p. Chr. saeculum nos ducant (nam a clarissimis imperatoribus Antoninis nomen eum duxisse vix est quod neges), non dubito quin ipsi illis attribuendus sit viris doctis, qui τὴν ἀγέλειαν antiquiorum scriptorum, imprimis Herodoti et Xenophontis, imitandam sibi proposuerunt.

Nobis accuratius hoc loco hanc imitationem pertractamus ita instituae libet disputationem, ut collatis eis locis, quibus cum ad verbum tere uterque concinat, de ipsa imitatione dubitari omnino nequit, enumeremus, quaecumque e genere dicendi, quo usus est mythographus, studiis Herodoteis videntur deberi.

1) Atque a quo proficiscendum est locus invenitur in fabula XII. Cycnus Phyllo amatori suo comitique imperat, ut leonem forte tum agros populantem nullo adhibito ferro necet. Quibuscum conferas, quae narrat Herodotus 1, 36 de apro Mysorum agros pervastante.

Her. 1. 36.

ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ
τούτῳ ἐν τῷ Μυσίῳ Οὐλιμπίῳ
ἕως χρῆμα γίνεται μέγα. ὁρ-
μώμενος δὲ οὕτως ἐκ τοῦ οὐρεος
τοῦτον τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα δια-
σφείρεσκε (paulo post:
ὡς βασιλεῖ. ἕως χρῆμα μέγι-
στον ἀνεσφάνη ἐν τῇ χώρῃ,
ὡς τὰ ἔργα διασφείρει.

Ant. Lib. 212, 25 sq.

ἐσφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ
χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέον-
τος ἐν Αἰτωλοῖς, ὡς αὐτοῦς τε
καὶ τὰ θρόμβια διελευμα-
νέτο.

Respicias velim quam maxime locutionem ἕως χρῆμα, apud Herodotum nequaquam insolitam (cfr. Schweighaeuser s. v. lex. p. 375), eandemque etiam apud Antoninum saepius exstantem

(cfr. 222, 5 ἐξάισιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος; Herodot. 7, 188 χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον) — et verbum ἐγάνη, (sive ἀεγάνη), quod apud utrumque scriptorem legitur. cfr. etiam A. L. 237, 24 ἐγάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τοῦτω Καδμείois ἀνώπιε, χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον.

2) Eandem porro deprehendimus inter utrumque similitudinem in fab. XXII. Cerambum inducit Antoninus pastorem. cantilena sua nymphas varie delectantem: 221, 29 sq. Jam legas veluti Herodotum de Arione verba facientem:

Herod. 1, 23.

venisse Arionem ἔόντα κιθαροφθόν τῶν τότε ἔόντων οὐδαιῶς δευτερον, καὶ διδύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ οὐνομαίεσσι καὶ διδάξαντά ἐν Κορίνθῳ. τοῦτον τὸν Ἄρῖονα λέγουσι

Ant. Lib. 221, 29 sq.

λέγεται γὰρ (sc. Cerambus) μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι καὶ λέγε πρῶτος ἀνθρώπων κεχοῖσθαι, πλεισιᾶ τε καὶ κάλλιστα αἰελοποιῆσαι. τοῦτω οἶν χεῖρον λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ τότε νέμματος

3) Iterum Herodotus obversatus est Antonino in fab. XI. Aedon et Chelidon Polytechni filiolum mactant patrique ad cenam praeparant: 211, 16. Prodeat Herodotus (1, 48) quid Croesus ad temptanda Graecorum oracula patraverit memoriae prodens.

Herod. 1, 48.

χεῖωνητ καὶ ἄφρα κατὰ κόπας ὁμοῦ ἤψε αἷτας ἐν λέβητι χαλκῷ χαλκτον ἐπιθήματα ἐπιθείς.

Ant. Lib. 208, 24.

καὶ τὸν παῖδα κατὰ κόπασαι τα κρεῖα ἐν λέβητι σιθεῖσαι ταῦτα μὲν ἤψον, Ἄφρων

4) Respicienda porro haec:

Herod. 9, 106.

ἀτικόμενοι δὲ ἐς Σάμον οἱ Ἕλληες ἐβουλεύοντο περὶ ἀνασιόσιος τῆς Ἰωιάας (cfr. Baehr ad. l. l.)

Ant. Lib. 208, 24.

τῶν Δελφῶν βουλερομέτων ἔπερ ἀνασιόσιος.

Considera quaeso substantivum ἀνάσισιος apud utrumque eodem significatione sat rara adhibitum: solet enim significare

eversionem vel sedibus expulsionem; significatione emigrationis praeter hos duos locos invenitur apud Thucyd. 2, 14, Cassianum Dionem 41, 7; cfr. Krueger ad Thuc. l. l.

Quibus exemplis, ex parte certis, ex parte, ut fieri solet haece in quaestionibus, minus certis, quoniam apparet imitatum esse Antoninum Herodoti historias et ita apparet, ut dubitationi iam nullus relictus sit locus, ex ipso genere dicendi verborumque copia, quae Herodoto videtur debere Antoninus, liberiore quodam disputationis ordine recenseamus.

Ac primum quidem verba facienda sunt de conectendis singulis enuntiatis particula *καί*, qua cum compluria deinceps verba finita coniungantur, *εἰρημένη* quae vocatur *λέξις* evadit. Quam cum auctorum ionicorum, tum imprimis Herodoti propriam esse non est quod dicamus. cfr. p. 28.

In ipsis vero periodis efficiendis quantopere concinat uterque scriptor, haec, si fallor, ostendant exempla: Herodotus hoc conectendi enuntiata genus adamat: *καί' ἀρχὰς μὲν* (vel *τέως μὲν*, vel *τὰ μὲν πρῶτα*) . . . *ἔπει δὲ* . . . ; idem Antoninus.

Herod. 5, 92, 14.

ὁ τοίνυν Περίανδρος καί' ἀρχὰς μὲν ἦν ἰσχυρότερος τοῦ πατρὸς. ἔπει τε δὲ ὤμίλησε . . . Θρασυβούλῳ, πολλῶ ἔτι ἐγένετο Κρυπέλου μαισιγονότερος.

Ant. Lib. 231, 23.

καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δὲ αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν τόσων ἔπει δὲ τὸ πάθος ἀντὶν προῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἰππολίτην τὴν τροσον.

Herod. 1, 61.

τὰ μὲν γὰρ πρῶτα ἐκρυπτε ταῦτα ἡ γενίη, μετὰ δὲ, εἴτε ἱστορήσῃ, εἴτε καὶ οὐ, γράζει τῆ ἑαντῆς μητι.

Ant. Lib. 236, 25.

ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπολέγειαι τὸν χορσόν, ἔπει δὲ διπλάσιον ἐξέλευσεν, ὁμολογεῖ καὶ προσδέχεται τὸν λόγον.

Herod. 2, 15.

τὸν δὲ (Herusalem) τέως μὲν ἰσχυρίη ἔχειν, ἔπει δὲ αὐτοῖ πρὸς τῷ ῥωμαῶ κατέρχοντο. ἐξ ἀλκίην τροπόμενον πάντως σφύας κατασφοδῆσαι.

Similiter etiam comparata Anton. L 228, 21; item 210, 21.

ἢ de quo supra (p. 29) dictum est δὲ ἀποδοτικόν invenimus. Sic saepius apud Herodotum δὲ in apodosi legitur, epicorum nimirum poetarum more. cfr. Stem ad Herodot. 1, 112, 9. Similiter Arrianus, Exped. Alex. 1, 23, 4 Ἀλεξάνδρῳ δὲ ὡς ἀπιγγεῖλαι ταῦτα ἔκ μιν ἀποδοτικῶν ἐκ τοῦ ἔργου καὶ τὸ πῶς τοῦ καθεύρα αἰτῶς, καίτοι ἀμφὶ μέσας πού νύκτας ἦν τὸ γιγνώμενον. ὁ δὲ καὶ ὡς ἐξαγαγὼν τοῖς Μακεδόνας τοῖς μὲν εἰ ἐμπιπράντας τὴν πόλιν ἔκτεινεν. cfr. Krueger ad l. l. II p. 71; Boelmer, Act. Scm. Erlg. IV p. 28.

Similitudinem quandam (quae explicari paucis cum nequeat, ex ipsis velim cognoscatur exemplis) hi porro ostendunt loci:

Herod. 4, 201.

Ἀμασις ὁ στρατηγὸς τοῦ πελοποννησιακοῦ ποταμοῦ. μαθὼν τὸν βασιλεῦς, ὡς οὐκ αἰσχροὶ εἶεν, ποιεῖ τοιαῦτα.

Ant. Lib. 205, 26.

ἰδὼν Τιμίνδρον ἰσχυρῶς μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χίρα, πείσας χρίμασιν ἐμίγνυτο

Herod. 9, 110.

μαθὼσα δὲ τὸ ποιούμενον τῇ Μασίσιω γυναικὶ ἐβόησεν ὀλεθρῶν. γυλιῶσα δὲ τὸν ἀνδρα τὸν ἐπιτῆς Ξέρξην βασιλέα δεῖτον προτιθέμενον χρίμασιν τοῦ Ξέρξου

Ant. Lib. 206, 3.

μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χίρα κακίως δόλον ἐβόησεν. δὸς πλείσια δῶρα καὶ ἀναλείσας . . . ἐντάσσεται σὺν αὐτῇ

Nunc etiam, ut ad cetera transeamus, apparet quam ob rem duademi numerum non habeat mythographus, praetulerit vero particulam πρην ἢ pro simplicī πρην, qua sola Attici utebantur. Krueger 69, 58.

Affalget etiam lux repetito substantivo in enuntiativis, qualia sunt:

208, 20 καὶ ἐν αἰτῶ ἐστιν εἰς τὴν στήλαιον ἑπεριέγευες, ἐν ᾧ θηρίον ᾤκει μέγα καὶ ἑπεργνές καὶ αὐτὸ λαίαν, οἱ δὲ Σέβαστον ὠνόμαζον. τοῦτο κατ' ἡμέραν ἑκάστην τὸ θηρίον ἐπιγοιτῶν ἀνιέρταζεν (ubi το θηρίον imprudenter tollere conatus est Beckius, teste Kochio, Ant. Lib. XLVIII).

230, 17 καὶ εἰς τοῦτο παροῖσαν τὸ ἱερὸν Ἀρνότιν ἰσχυρῶς ἐβόησεν Ἀμασιῶδες γύμνη antecedunt: ἰσχυρῶς δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Ἀρνοπιδί.

cf. etiam 214, 17; 215, 5.

Hic loquendi usus Herodoto peculiaris est. e. g. 1. 37 οἶνομα δέ οἱ ἔν' Ἄτρει. τοῦτον δὲ ὦν τοι Ἄτρει: 1. 60 τῷ δῖμῳ τῷ Παιανίει ἔν' γυνή, μέγαθος ἀπὸ τεσσάρων πηχέων ἀπολείπονσα τρεῖς δακτύλους· ταύτην τὴν γυναῖκα σκευύσασθαι ταυροπλίην

Studiosè Herodotum legentem porro ostendunt: Ant. Lib. 218, 12 ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίας, qua in locutione offendit Verheykiius Toucherusque olim, nuper Oderus flagitantes ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας vel ταῖς Βοιωτίας. At Herodotus 5, 61 πέψας ἐς Θήβας ταῖς Βοιωτίας; similiter alibi (2, 58; 3, 10) Θῆβαι αἱ Λιγύτιαι.

Abundantia ubertas illa dicendi: 236, 6 σὺν ἀνδρὶ ἀλιεῖ; 236, 7 ἀνδρα οἰκίτην; 232, 23 ἀνδρες βορκάλοι; 224, 25 γυνή, ἡ ἑρμηνεύσασθαι Herodot. ἀνὴρ ἀλιεὺς (3, 42); ἀνὴρ χαλκεὺς (4, 200); ἀνδρες σιλλέος (1, 90); alia exempla colligit Stein ad 1, 90 ἀνὴρ μέγας (6, 83), ἀνδρα ἀλιτήν (1, 141).

Abundantia ostendit substantivum τα οἰκία pro οἶκος vel ἡ οἰκία nequaquam saepe ab Antonino adhibitum. Herod. 3, 50 ἐξέλασεν (eum) ἐκ τῶν οἰκίων. Ant. Lib. 235, 17 ἐξέλασεν ἐκ τῶν οἰκίων.

Abundantia evincit adiectivum ἐπίσσιος, Herodoti propriam. 238, 1 Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτόν, ἐπίσσιος ἐγένετο. Herod. 8, 1 ὁ μὲν δὴ τοιοῦτω ἰρότῳ ἐτάσσιος ἐγένετο.

Abundantia formula οἶα θεοβλαβής Ant. Lib. 222, 6; Herod. 1, 1 ὡς τε θεοβλαβής ἐὼν. cf. 3, 25 οἶα εὐμανής ἐὼν; θεοβλαβής iterum 8, 137. - particula οἶα, perrara apud Atticos, frequentata tamen apud Herodotum. Krueger 56, 12, 2; id. ad Herod. 1, 61, 1. cf. etiam Ant. 229, 26 φωνὴν νεκρῶς ἐκ τῆς οἶα (ἀκούεται) οἶα θρηνοῦντων.

Abundantia probant verba χρησιγροιάζομαι (A. L. 208, 24, Herodoti proprium, inter recentes apud Diodorum, Plutarchum al.). - particula φοιτᾶν (frequens ut apud Herodotum, ita apud Liberalem) Herodotea est formula παρ' ἀνδρα φοιτᾶν vel φοιτᾶν παρὰ γυναῖκα (5 70) (exempla apud Pfundtner, Pausanias Herodoti imitator p. 36); similiter Anton. 206, 5 παρὰ Τιμάρδου, τῆς γυναῖκός τινος; adverbium περισσῶς (quod saepissime apud Herodotum et hic apud Liberalem legitur)

Abundantia addi debet ἐπιλεξιύμενος forma ex Herodoto petita 206, 1 ἐπιλεξιύμενος; cf. n. 5.

communiorandae porro sunt formulae verbo λαβεῖν com-
positae. e. g. Herod. 1, 34 νέμεσις μεγάλη ἔλαβε ἑρπίσον;
165 ἔπερ ἱμίσσεαι τῶν ἀσιῶν ἔλαβε πόθος τε καὶ οἶκτος τῆς
αἰώς. Π. 6, 74 Κλεομένηα ἐπαύσιον γερόμενον κακοειχνήσαντα
ἀσημάριον δαῖμα ἔλαβε Σπαρτιατέων. Ant. Lib. 210, 8 τὰς
αἰας δαῖμα ἔλαβε; 224, 20 Ἰουίαν ὕλην ἔλαβε λοιμός; 232, 4
αἰατα πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν.

item ἔτιμα θίειν 205, 21 et 234, 5, praecedente Hero-
d. 2, 119 λαβὼν δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων ἔτιμα σφρα
αἰσε; 7, 191: ἔτιμα τε ποιοῦντες. Legitur etiam apud
Π. Rhod. 1, 567 καί μιν κινδαίνοιτες ἐπὶ κρέμας ἔτιμα
αἰων κεία; 2, 926 καὶ ἴγνισαν ἔτιμα μίλων.

item formula δεινὸν ποιεῖσθαι. 209, 4 πλιγείς δ' ἔρωτι καὶ
αἰμενος καθ' ἴγνισα πρόμασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐτοιμασαιο μὴ
αἰμῶναι πρὸς δένυμιν, ἀλλὰ περὶθεῖν κ. τ. λ. Sic saepe
Pindolus 8, 93 δεινὸν γάρ τι ἐποιεῖντο γυναῖκα ἐπὶ τὰς Ἀθήνας
αἰτεῦσθαι; 8, 16; 1, 127; 1, 61. cfr. etiam 1, 187, 2 Τα-
ρ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι ἴγνισι πύλῃσι μηδὲν χροῦσθαι καὶ
αἰτων κειμένων καὶ αἰτῶν τῶν χρημάτων ἐπικαλομένων μὴ
λαβεῖν αἰτά.

porro Ant Lib. 207, 4 ἀπολέσθαι παιώλεθροι. παν-
αἰρος poetis usitatum scaenicis, ut alia complura Herodotea.
Herod. 6, 37 πανώλεθρος ἐξαπολλεται; etiam apud Pausaniam.
Pfundtner, l. l. p. 52.

fortasse etiam συμφορᾷ χρῆσθαι. Ant. Lib. 211, 20 ἐδί-
κασι ὡς ἐχρήσαιο συμφορᾷ. Herod. 1, 42 οὔτε γὰρ συμφορᾷ
αἰσε κευρημένοι οἶκός ἐστι ἐς ὁμίλικας ἐπὶ κρήσσοντας ἰέναι.
αἰ τὸ θοῖλεσθαι πάρα.

item p. 224, 9 καὶ ἄργην ὡς εἶχε. cfr. Herod. 1, 61
αἰ ὡς εἶχε. idem 1, 114.

Quae cum ita sint, verba in fabula 31, 229, 10 καὶ ἐγέ-
νησεν ταῦτα πρὸ τῆς Ἡρακλέους σφαιρείας cave quaeso inter-
pretatori tribuas cum Odero Martinioque. Cum per se apta
sunt, tum defenduntur Herodot. 5, 70. Leguntur postquam ex-
actum est, quomodo Cylonis amici perierint, haec: ταῦτα πρὸ
τῆς Πεισιστράτου ἱλικίης ἐγένετο. Similiter 7, 137 ταῦτα μὲν
αἰ πολλοῖσι ἔτεσι ἕστερον ἐγένετο τοῦ βασιλέως σιόλου. cfr.
Herod. 2, 44 extr.

Nec mirum, quod tantopere inter se conspirant Ant. I 225, 31 "Υλα δὲ θύουσιν ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπι-
ριοι et Herodotus, velut 7, 178 Δελφοὶ μὲν δὴ κατὰ τὸ χρησ-
ριον ἔτι καὶ νῦν τοὺς ἀνέμους ἰλάσκονται; item Ant. Lib. 227,
καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν
μυχῶ καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν. Θορίσκειται μὲν γὰρ
τῶν ὠτῶν, τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κνούμενον ἐκ τοῦ τραχί-
(quae verba ,omnium minime poetam decebant' G. Ae. Kt
1832 p. XLII) atque Herodotus velut 3, 109, 1—2.

Et sic saepius in depingendis bestiis Herodotus vide
Antonini animo obversatus esse. cfr. velim Ant. Lib. 208, 13 et
eis, quae Herodotus 2, 68 de crocodilo narrat; Ant. 222,
sq. et Herod. 2, 68 ἔχει δὲ ὀδόντας μεγάλους sq., 2, 71.

II.

Antonini Liberalis fabulae

tres e codice Palat. denuo recensitae.

Absoluta priore commentationis parte, qua de Antonini dictione et genere scribendi agebatur, hac altera, ut Lovae a nobis curandae editionis specimina quaedam, Antonini fabulas tres apponemus tales, quales ab ipso auctore profectas esse verisimile videtur nobis.

Qua de opera haec liceat praemonere:

Palatini praeclarissimi codicis scripturas, etiam in rebus orthographicis paulo gravioribus, diligenter enotavimus; ubi nunc deficit ille, ad Xylandri editionem principem, quae prodit Basileae a. 1561, erat confugiendum.

Coniecturarum certas in textum recipere non dubitavimus; minus certae vel dubiae in adnotatione critica invenientur. Eae vero emendationes, quae a prioribus viris doctis de veris codicis scripturis titubantibus prolatae et a Kochio Westermannoque repetitae sunt, consulto nobis erant negligendae. Ubi de recuperanda ipsius Antonini scriptura desperandum videtur (quod haud raro accidit, cum unus praesto nobis sit codex, licet ab vetustate magnopere commendatus) ad sententiam quoad fieri potuit locum restituere conati sumus.

Addita appendice de locis nonnullis fusius disceptavimus cum aliis ducti rationibus, tum illa, ut quid de interpolationibus, quas in mythographo invenisse sibi visi sunt magna cum fiducia Hercherus Oderusque, nobis videatur, distincte appareat.

Ant. Lib. fab. I.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

Ἱστορεὶ Νικανόρου
εὐερροισομένηων γ.

Κτήσιλλα ἐγένετο Κεῖα τὸ γένος ἐξ Ἰου-
δος, Ἀχιδάμαντος θυγάτηρ. πατρὶν ἰδοὺ
Ἐρμοχάρη· Ἀθηναῖος χορεύων Πηθίοις τῶν
τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ ἐ-
5 θύνησεν αὐτῆς καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἔρριπεν
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ἣ δὲ ἀπέλιπε καὶ
ἀνέγνω· ἐγγράπτο δὲ ὄρκος κατὰ τῆς Ἀρτέ-
μιδος, ἣ μὲν γὰρ θύσεσθαι Ἐρμοχάρη· Ἀθη-
ναῖω. ἣ μὲν οἶν Κτήσιλλα ἀπέρριψε τὴν
10 μῆλον ἀδεσθεῖσα καὶ χαλεπῶς ἵνεγκεν, ὥσπερ
ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν· Ἐρμο-
χάρη δὲ αἰτησαμένη κατήγεσε τὸν γάμον ὁ
πατήρ ὁ τῆς Κτήσιλλης καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπολ-
λωνία τῆς δόξης ἀψύμενος. ἔπει δὲ διήλθεν
15 ὁ τῶν Πηθίων χρόνος, Ἀχιδέμας ἐκλαθόμενος
τὸν ὄρκον ὅτι ὤμοσεν εἰς τὸν σινώκιον τὴν θε-
γατέραν. καὶ ἣ παῖς ἔθεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτε-
μιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ γέρον· Ἐρμοχάρη ἐπι-
τῷ τοῖτον διαναρτεῖν ἐξέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτε-
20 μίσιον· καὶ ἣ παῖς αὐτὸν ἰδοῖσα καὶ θεῶν
ἠράσθη καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ, δια-
λαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλεσεν με-
τὰς Ἀθήνας καὶ γάμος ἐτάχθη τῷ Ἐρμο-
χάρη. τεκοῖσα δ' ἣ Κτήσιλλα καὶ χαλεπῶς ἐκ

3 περὶ Verheykuis: παρὰ P quod tuctur Kochius 7 καια.
oblitteratum in P reposuit Xylander 10 ὥσπερ ὅτε Κυδίππην
Ἀκόντιος ἐξηπάτησε interpolatori tribuunt Hercherus (Herm.
12, 317) et Oderus [in margine codicis sigillum ^α, quo a l
Ακοντίου Κυδίππαις exemplum animum lectoris advertere voluit
librarius 16 σινώκιον Broendstedius (Reis. u. Untersuch. in
Griech. 1. 96) coll. Aelan. V. H. 8, 9 17 ἣ μὲν ἔθεν deleto
παῖς Fonteinus 19 ταύτης Oderus, cf. Thucyd. 2, 78 20 καια
θεῶν Mueckers: καιὰ θεῶν P quod defendit G. Dalthey
21 διαλαθοῦσα τὸν πατέρα νύχιον, ἀπέπλεσεν distinxit librariss
in P; possis νύχιος 24 κακῶς διατεθεῖσα Martinius, cf. Lucian.
Abhet. 2

25 τοῦ τόκου διατεθείσα ἐτελεύτησε καὶ αἰ-
 μονα, ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὄρκον.
 καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες ἕτερον ὅπως
 κηδεύσωσιν, ἐκ δὲ εἰς στρωμνῆς πελειᾶς ἐξ-
 ἔτιη καὶ τὸ σῶμα τῆς Κηισίλλης ἀφανὲς ἐ-
 30 γένειο. χρωμένῳ δ' Ἐρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνείλεν
 ἰδρῆσασθαι ἕρῶν παρὰ τοῖς Ἰουλιταῖς ἐπώ-
 νημον Ἰσροδίτης Κηισίλλης· ἔχρησε δὲ καὶ
 τοῖς Κεῖσις. οἱ δὲ θύονσιν ἄχρι τῶν, Ἰου-
 λιῆται μὲν Ἰσροδίτην Κηισίλλαν ὀνομάζοντες,
 35 οἱ δὲ ἄλλοι Κηισίλλαν Ἐκαίργην.

30 ἀνείλεν Nauckius; cfr. Pollux 1, 17, 1, 19. Thom.
 23 R. Nauck. in Jambl. edl. 1886, p. 9 32 Ἰσροδίτης
 se mavult O. Schneider 34 Ἰσροδίτην Κηισίλλαν ὀνομά-
 ζοντες Perizonius ad Aelian. N. II. 4, 15: Ἰσροδίτην Κηισίλλαν
 αἰζοντες P quod tuetur Broendstelius; οἱ δὲ θύονσιν ἄχρι
 Ἰσροδίτην, Ἰουλιῆται μὲν Κηισίλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι
 Κηισίλλαν Ἐκαίργην Basilius

Ant. Lib. f. IV.

ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

8 Νικηφόρος ἐτε-
 λέωντο αὐτῶν. Ἰθα-
 ῶν Ἀρβρακίσις.

Κραγαλεὺς ὁ Λόφοτος ὄκει γῆς τῆς Ἰθαπί-
 δος παρὰ τὰ λοντιρὰ τὰ Ἰθακίους ἀ μυθο-
 λογοῖσιν Ἰθακλέα κλήσαντα εἰς κορίνη τας
 πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ Κραγαλεὺς
 5 οὗτος ἐγγόνει γηραιὸς ἴδι καὶ τοῖς ἐγγωρίοις
 ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι καὶ γρόμιος. καὶ
 αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγονσιν Ἀπόλλων καὶ
 Ἄρτεμις καὶ Ἰθακλῆς κρηθισόμενοι περὶ Ἰθα-
 βρακίας τῆς ἐν Ἰπειρῳ καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων
 10 ἐαντιῷ προσέχειν ἔλεγε εἶναι πύλον ὅτι Μελα-
 κτεὺς υἱὸς εἶναι αὐτοῦ. <ὁ> βασιλείσας μὲν

8 De condita An.bracia testimonia colligit Oberhammer,
 Opuscula 1887, p. 73 sq. 11 articulum addidi.

Ἀσρότων καὶ πολέμῳ λαβῶν τὴν πᾶσαν Ἥπει-
 ρον, γενήσας δὲ παῖδας Ἐϋρῆιον καὶ Ἀμβρα-
 κίαν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται κα-
 15 αὐτὸν μέγιστα χαρίσασθαι <διὰ> τοῦτο τῆς
 πόλει Σισυγίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προσηλασ-
 τος ἀφικομένους κατορθῶσαι τὸν πόλεμον
 Ἀμβρακίωταις τὸν γειόμενον αὐτοῖς προ-
 Ἥπειρώταις, Γόργον δὲ τὸν [ἀδελφὸν] Κυψέ-
 20 λον κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποιον
 ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου, Φαλαίχῳ
 δὲ τραυνοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαν-
 τείαν Ἀμβρακίωταις ἐπαναστῆσαι, καὶ παρὰ
 τοῦτο [πολλοῖς] ἀπολέσθαι τὸν Φάλαχον, τὸ
 25 δὲ ὅλον αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλεισιόχως
 ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἐριδας καὶ στείσαι,
 ἀντὶ τοῦτων δ' ἐμποιῆσαι εὐνομίαν καὶ θέμι-
 καὶ δίκην, ὅθεν αὐτὸν εἰς τὴν ταρὰ τοῖς
 Ἀμβρακίωταις σιωπῆρα Πέδιον ἐν ἑορταῖς καὶ
 30 εἰλαπίναις ἤδεσθαι. Ἄστειμις δὲ τὸ μὲν νῆ-
 κος κατέλιπε το πρὸς τὸν Ἀτολλῶνα, παρὰ
 ἐκόντος δ' ἑξίωι τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν ἐγένεσθαι
 γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην ὅτι

14 ἀφ' Munckerus: ἐφ' P, et ἐπὶ sic non raro; sed punctum superaddidit librarius ut maluerit ἀφ'. cfr. p. 40. 3
 15 διὰ addidi; ταύτη Munckerus 19 Γόργον Kochius: Τόργος P; at in iunius Ambracioticus nomen Γόργος legi primus ostendit Raoul-Rochette, Annal. d. Institut. 1829. 312 sq. Mon. ined. d. Institut. I pl. XIV, 1 et 2 τὸν Κυψέλον scripsi: τὸν ἀδελφὸν Κυψέλον P. cfr. Strabo 7, 325 ἐπέρχεται δὲ αὐτῆ (Ambracia) τοῦ μεγάλου μικρόν, Γόργον τοῦ Κυψέλου κτισμα. Boeckh. C. J. G. I 58; Oberhummer l. l. p. 76 || 20 αὐτοῦ Oederus 24 πολλοῖς dele. Kochius: Φαλαίχῳ δὲ τραυνοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακίωταις ἐπαναστῆσαι καὶ παρὰ τοῦτο πολλοὺς ἀπολέσθαι τὸν Φάλαχον P, πολλοῦ ἀπολέσθαι O. Schneid. r: possis etiam τολέμῳ ἀπολέσθαι 25 παῦσαι Xylander: ποιῆσαι P 27 ἀντὶ τοῦτων δ' ἐμποιῆσαι scripsi: ἐμποιῆσαι ἀντὶ τοῦτων δ' εὐνομίαν P; ἐμποιῆσαι δ' ἀντὶ τοῦτων Oederus, ἀντὶ τοῦτων deest Buechelerus |,

Φαίλακος ἐτρῶννερε τῆς πόλιτος, οὐδενὸς ἀν-
35 τὸν δευτερίον κατὰ δέος ἀιελῆν αὐτῆ κνη-
γειοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προσηῖναι σκίμιον λέον-
τος, ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐκδραμεῖν
ἐκ τῆς ἕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσούσαν
ἀναρρήξαι τὰ στήθια τοῦ Φαλαίκου. τοὺς
40 δ' Ἀμυρακιώτας ἐκρηγόντας τὴν δουλείαν Ἄρ-
τεμιν Ἡγεμόνην ἰλιάσασθαι καὶ ποιησαμένους
ἀγροτέρης εἴκασμα παραστήσασθαι χάλκεον
αὐτῷ θῆρα. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀτεδείκνεν Ἀμ-
βρακίαν τε καὶ τὴν σίμπασαν Ἡπειρον οἶσαν
45 ἐαυτοῦ πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Μολοίτους
καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωίτους καὶ σύμπαντας
Ἡπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς
Γηροτόνους βοῖς συνελθόντες <ἐμελλον> ἀγε-
λέσθαι, χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἔλθειν
50 ἐκ Κορίνθου καὶ τοὺς πρόσθεν ἀνωσιήσαστας
Ἀμυρακίαν συνοικήσαι. Κορίνθιοι δὲ πάντες
εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους, ἢ διακοίσις ὁ Κραγα-
λεῖς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλ-
λων δὲ κατ' ὄργην ἀψήμενος αὐτοῦ τῆ χειρὶ
55 πέτρον ἐποίησεν ἵνα πρὸ εἰσιῖται. Ἀμυρακιώ-
ται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν Σωτήρι θύουσι, τὴν δὲ
πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων
τενομήκασαι, Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἐορτὴν
Ἡρακλέους ἔντιμα θύουσι ἄχρι νῦν.

34 Φαίλος flagitavit Burnmannus et Jacobsius coll. Aelian.
H. A. 12, 40 Ἀμυρακιώται, ἐπεὶ τὸν τέταρτον αὐτῶν Φαῶλον
διεσπάσαιτο λέαινα, τιμῶσι τὸ ζῶον αὐτίον αὐτοῖς ἐλευθερίας
γεγενημένον | 35 in margine P a pr. m. scriptum exstat
περὶ Φαλαίκου | 42 παραστήσαι Olerus 43 Ἀμυρακίαν τε P |
45 αὐτο P, erat αὐτῷ | Μολοίτους Rohdens: Κελιοῖς P; Κελαί-
δοις e Stephano (Κελαῖδοι ἐθνος Θεσπρωτικόν) Berkelius, sed
haec gens quam maxime est ignota: πολεμήσαντος γὰρ αὐτοῦ
Κελιοῖς, καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωίτους O. Schneider | 48 ἐμελλον
addidi coll. p. 206, 22; συνελθόντες ἀγελέσθαι P, συνελθόντες
<ἕθελον> ἀγελέσθαι Hemsterhusias |

Ant. Lib. fabula VII.

ΑΝΘΟΣ.

Ἰσοκράτης Πηλοῦς
Ὀρνιθογονίας α'.

Αἰτιονόου τοῦ Μελαντίως καὶ Ἰπποδάμειας ἐ-
 γένοντο υἱοὶ μὲν Ἐρφοδιῶς [καὶ] Ἄνθος Σχοι-
 νεῖς Ἄκαιθος. θνητῶν δὲ Ἰκανθὶς ἢ κάλλιπτον
 εἶδος ἔδωκαν οἱ θεοί. τῷ δὲ Αἰτιονόῳ τοῦτῳ
 5 ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλείσται καὶ ἔνεμον
 αὐτῷ Ἰπποδάμεια <ἢ> τοῦτων γενεῇ καὶ οἱ
 παῖδες αὐτῶν. ἔπει δὲ Αἰτιονόῳ γῆν ἔχοντι
 πλείστην οὐδὲν καρπὸς ἐφαίνετο καὶ ὀλιγο-
 ρίαν ἔργων. ἀλλ' ἔφερον αὐτῷ σχοίνοις ὁ χῶ-
 10 ρος καὶ ἀκάιθας. αὐτῷ αὐτῶν ὠνόμασε τοὺς
 παῖδας Ἄκαιθον καὶ Σχοινέα καὶ Ἄκαιθίδα
 καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐρφοδιόν, ἔπει αὐτὸν
 ἠρώησεν ὁ χῶρος· οὐτις ὁ Ἐρφοδιῶς πλείστον
 ἐγίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων καὶ ἔτριψεν
 15 αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι. ἔπει δὲ Ἄνθος [τοῦ
 Αἰτιονόου παῖς] ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ
 λειμῶνος, αὐτὰ εἰργόμεται τροφῆς ἐξεθέμεναι
 καὶ τὸν Ἄνθον ἐπισιῶσαι κατεβίβρωσκον πλεῖ-
 στα ἐπιβωόμενον ἀμῆναι τοὺς θεοίς. ὁ μὲν
 20 οὖν παῖρ ἰπὸ ἄχνης ἐκπλαγεὶς ὤκησεν ἀτε-
 λῆσαι τὰς ἵππους καὶ ὁ θεράτων τοῦ παιδός,
 ἢ δὲ μίτηρ διεμάχεται πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ
 διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν οὐδὲν ἐδυνήθη
 πρὸς τὸν ὀλέθρον ἐπαμῆναι. κάκεῖνοι μὲν
 25 οὕτω τεθνεῶτα τὸν Ἄνθον ἔκλαιον. Ζεὺς δὲ

Codici- folium, in quo scripta olim erat fabula, hodie deest.

2 καὶ vix sanum | 6 Articulum addidi | 12 ἔπει αὐτὸς ἠρώη-
 σεν τοῦ χῶρον vel τὸν χῶρον Oderus: ἔπει Αἰτιονόου ἠρώησε τὸν
 χῶρον Kraackius (Wochenschr. f. klass. Philolog. 1890. 38):
 possis: ἔπει Αἰτιονόου ἠρώησεν ὁ χῶρος: ἔπει καρπὸν ἠρώησεν ὁ
 χῶρος i. e. quoniam messem negaverat terra Kaibelius || 14 ἐτρι-
 ψαι Xylander, 15 λειμῶνι Xylander, χειμῶνι teste eodem P |
 τοῦ Αἰτιονόου παῖς delet Oderus Martinusque || 21 καὶ ὁ
 θεράτων τοῦ παιδός interpolatori tribuit Oderus | 25 οὕτω Xy-
 lander: οὕτω P.

καὶ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτοὺς ἐ-
ποίησαν ὄρνιθας, τὸν μὲν Αὐτόνοον ὄκνον,
ὅτι [αὐτοῦ ὁ πατήρ] ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς
ἵππους, τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσ-
30 σετο πρὸς τὰς ἵππους μαχομένη περὶ τοῦ
παιδός· αὐτὸν δὲ τὸν Ἄνθον καὶ τὸν Ἐρω-
διὸν καὶ Σχοινέα καὶ Ἀκανθον καὶ Ἀκανθυλ-
λίδα γενομένους ὄρνιθας τῷ αὐτῷ ἐποίησαν
ὄνόματι καλεῖσθαι καθὰ καὶ πρὶν ἢ μετα-
35 βαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο, τὸν δὲ θεράποντα
τὸν ὀπηδὸν τοῦ Ἄνθου κατὰ ταῦτά τῷ ἀδελ-
φῷ τοῦ παιδός ἐποίησαν ἐρωδιὸν, ἀλλ' οὐχ
ὅμοιον ἥσσω γάρ ἐστιν ἰκανῶς τοῦ πελλοῦ
καὶ οὐ γίνεται σύνεδρος οὗτος ὁ ἐρωδιὸς ἄνθω,
40 καθάπερ οὐδ' ὁ ἄνθος τῷ ἐφίππῳ, ὅτι μέγιστα
κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος ὑπὸ τῶν ἵππων. καὶ
ἔτι νῦν ὅταν ἀκούσῃ φωνοῦντος ἵππου φεύγει
μιμούμενος ἅμα τὴν φωνήν.

27 Τὸν μὲν Αὐτόνοον ὄκνον scripsi; Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν
ὄκνον Xylander || 28 αὐτοῦ ὁ πατήρ delevit Oderus | ἀπελάσαι
Berkelius: ἀπέλασε Xylander || 32 Ἀκανθίδα Oderus || 34 καθὰ
καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο exstirpat Oderus ||
35 τὸν θεράποντα delet Oderus || 36 κατὰ ταῦτά Munckerus:
κατὰ ταῦτα Xylander || 37 ἀλλ' οὐχ ὅμοιον ἥσσω γάρ ἐστιν ἰκα-
νῶς τοῦ πελλοῦ delet Oderus || 40 ἐφίππῳ corruptum; ἵππῳ
Xylander ||

Mantissa observationum criticarum.

pg. 203, 1 ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κορυῖσι καὶ Καλυδωνίοις, καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξήει, μετρηόμενος ὅτι αἰτιῶ κειρηάσαιτο ἢ μήτιρ διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον. ἴδη δὲ τῶν Κορυῖτων μελλόντων αἰρεῖν τὴν πόλιν ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἢ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι, ὁ δὲ ἀνασιᾶς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κορυῖτων καὶ αἰτιῶς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἔμπρησάσης τὸν λαὸν τῶν Μοιρῶν αἰτιῆ δαθέρτα δαλότ' ἐπέκλωσαν γῆρ ἐπὶ τοσοῦτον αἰτιῶν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλος διαυένῃ; ἀπεθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι καὶ περθεῖ ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις.

Verba ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι narrationis filium molestissime interrumpunt; cave tamen, ne prorsus ea cum Odero abicias. hoc ne faciamus, particula καὶ ante αἰτιῶς ἀποθνήσκει impedit, quae aperte respondet alteri καὶ ante οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως. Quare haec verba pristinam suam sedem reliquisse concludamus necesse est. Rohdeus post ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κορυῖσι καὶ Καλυδωνίοις de fratribus Meleagri narrasse Antoninum putat. Fortasse autem etiam hoc enuntiatum artius cum sequenti coluerere videatur [πόλεμος ἐγένετο Κορυῖσι καὶ Καλυδωνίοις καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξήει] post διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον similia olim de Meleagri fratribus legebantur, quae librarius non suo loco supplevit.

p. 203, 30 Ποσειδῶν δὲ μηρίας, ἔπει κατέλπειν αἰτιῶ τὰς τιμας, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται τὴν ἑρας.

ὀνομάζεται <εἶτι> τὴν Oderus, malim: ὀνομάζεται <εἶτι καὶ> τὴν. S. e. nolius explicatur interitus vocularum εἶτι καί. esr. 217, 12.

p. 206, 26 Περίγας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀιτικῇ αἰτιῶχθωι πρόσθεν ἢ φαιῖναι Κέκροπα τὸν γῆρ.

Immo τὸν Γῆρ; Hygin l. 48: Cecrops Terrae filius.

p. 207, 5 Ζεὺς δὲ νεμεσίσις ἐβούλετο μὲν σήμεσαν αἰτιῶ τῆς οἰκίαν κεραινῶ συυγλίσαι, δευτέρως δ' Ἀπόλλωνος μὴ αἰτιῶν ἀπολέσθαι ταυώλεθρον, ἐπεὶ περισσῶς αἰτιῶν εἶμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι, Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία του Περίγαντος καὶ κατακτεθῶν ὁμιοῖται τῇ γυναικι, πύσαις ἀμφοτέρως ταῖς χερσιν ἐποίησεν ὄρνιθα αἰτιῶ

Dele Ζεύς et scribe τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι, ἔλθων δ' εἰς τὰ οἰκία coll. 214, 30 et 220, 29. Possis etiam Herodotea locutione: τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσιν, ὃ δ' ἔλθων e. q. s.

p. 207, 20 ἐπεὶ δὲ Ἀντινόφῳ γῆν ἔχοιτι πλείσιν, οὐδεὶς καρπὸς ἐγαίνετο κατ' ὀλιγοφραν ἔργων, εἰλλ' ἔφερον αὐτῷ σχοίνους ὁ χῶρος καὶ ἀκάνθας, ἀτ' αὐτῶν ἐνόμασε τοὺς παῖδας Ἀκανθον καὶ Σχοινέα καὶ Ἀκανθίδα καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐροδιόν, ἐπεὶ αὐτὸν ἐρώησεν ὁ χῶρος.

Erodii igitur nomen a verbo ἐρώω derivat Antoninus, de quo, ut verbo sat singulari, accuratius disputare operae videtur esse pretium. (cfr. Buttman, Lexilog., p. 70 sqq.; II p. 269. Volkman, Comment. epic. p. 51. ἐρώω, poetica vox, et intransitiva, quam vocamus, significatione et transitiva adhibetur ab Homero. Intransitive si adhibetur, aut absolute positam est, aut ita, ut genetivus ad verbi sensum accuratius explanandum accedat. Priore loco significationem habet aut fluendi (Il. I 303 = Od. XVI 441) aut recedendi (Il. XXIII 433 ἐρώησαν ὀπίσσω); altero id significat, quod Latini desistendi verbo exprimant. (Il. XIII 776 = XIX 170 ἐρώησαι πολέμοιο; Il. XIV 101 ἐρώησαι χάρις. ibi verba ἐρώησαι δὲ χάρις opponuntur verbis οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσανσαν πόλεμοι; hymn. in Cer. hom. poeta 301 αὐτὰρ ἐπεὶ τέλειαν (sc. templum deae) καὶ ἐρώησαν καμήλοιο.

Transitiva autem significatione semel tantum apud Hom. legitur; Il. XIII 57 καὶ ἐσσίμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν: sensu retinendi vel repellendi.

Poetarum Alexandrinorum qui, quod saepe accidit, rariorem apud Homerum verbi significationem tanquam exquisitiorem adamarunt, princeps Callimachus bis (quatenus nobis videre licet) in usum suum hoc verbum convertit; frgm. 249 θιρὸς ἐρώησαις ἄλοον κέραις, ubi quid significet, iam inter antiquos exorta est dubitatio; deinde in hymn. IV, 133 de Peneo flumine aquas inliberte. Nicander, ut hic statim cum adiungam, semel tantum: Theriaca 115 κακὸν αἰψά κεν ἡμετέροισιν ἐρώησαις ἐγχεινάς. Theocritus ter: c. XXII, 173 χεῖρας ἐρώησανσι, manus colibebunt, cfr. Callim. hymn. IV, 133, c. XXIV, 99 de Tiresia selam remouente: γὰρ καὶ ἐρώησαις ἐλεθάντινον ὄχητο δίφρον; c. XIII, 73 Ἡρακλεια δ' ἰρωες ἐπεριόμοιν λιποραύταιν ὄννεκεν ἐρώησε τριαχοντάεργον Ἀργώ. Hoc loco recte si traditum est,

quod addubitabat sine causa Morsbach, de dial. Theocrit. Bonn. 1874], eam enuntiatam causale accuratius explanet vocem *λείπει*, aperte significat: reliquit; sicut iam Scholiasta vetus explicavit: *ἤρῳησεν ἀπὸ τοῦ κατελείπει, ἐξέστιγχι*. Teque comparari debet haec locutio cum HomERICA illa *ἔρῳησιν πολέμοιο*, quae ante contulit Buttmannus contendens idem fore esse ac si dixisset poeta: *οὔτεκεν ἤρῳησε τριακονταζῆγον Ἄργεος*.

His praemissis ad Antonini locum accedamus. Adnotavit Xylander ad verbum *ἔρῳη* refertur etymon, cuius varia significata apud Graecos est invenire; ego *αἰτίον* legi et *λείμωννα* pro *χειμῶνα* reposui. Respicienda mihi videntur imprimis verba: *ego αἰτίον* legi. Apparet enim in codice non scriptum *ἄτιον*, sed nescio quid aliud, velut *αἶτω* (cum rasura), cfr. 205, 11 W.: *πολεμίσαντος γὰρ αἶτῳ*; codex praebet: *αἶτω*. 211, 28: *ἔπει δὲ αἶτῳ κατεγράφισαν*; cod. *αἶτι, κατεγράφισαν*; 210, 15: *καὶ αἶτῳ ἢ μὲν ἐγέρετο νεκτερίς*; cod. *καὶ αἶτ. ἢ μὲν . . .*

Quae si recte se habent, num Antonini verba assecutus sit Xylander quaerendum est. Negavit Oderus; requirit *ἔπει αἶτω ἤρῳησεν τοῦ χώρου* vel *ἔπει αἶτῳ ἤρῳησεν τὸν χώρον*. Quae prior scriptura similibus Graecis exemplis, quantum video, probari nequit: prorsus aliena enim illa sunt ex Homero petita. Altera vero *αἶτῳ ἤρῳησεν τὸν χώρον* ad Theocriti exemplar terminata id, quod dicere voluit debuitque Antoninus, exprimere nequit. Significant enim verba: reliquit agrum, abijt ex agro, significare ea vult Oder: agrum destituit, non excoluit. Ceterum verba ista *αἶτῳ ἤρῳησεν τοῦ χώρου* vel *τὸν χώρον* nequaquam de Erodio intellegenda sunt; de Autonoo patre sermo fiat necesse est, quod recte sensit Xylander.

Nuper G. Knaack (Wochenschr. für Klass. Philolog. 1890 p. 38) reposuit: *ἔπει Αἰτίουτος ἤρῳησε τὸν χώρον*; quod commentum pro eis laborat, quae supra monuimus. Equidem Xylandrum verum vidisse censeo. Adhibuisse enim suspicor Boeum verbum *ἔρῳη* ex analogia synonymi verbi *ἐκλείπει*. (cfr. e. g. 223, 10 *καὶ αἶτω* (Battani in saxum conversum) *οὐκ ἐκλείπει κρῖος οὐδὲ καῖμα*.

p. 208, 13 *καὶ οὐ γίνεται συνέδρος οὔτως ὁ ἐρῳδιός* (i. e. arbor, quae *θεράπει* olim fuerat; cfr. 234, 29) *ἄνθρω, καθάτιον οὐδ' ὁ ἄνθρω τῷ ἐγίλω, ὅτι μέγιστα κακὰ ἔταθεν ὁ ἄνθρω, ἢ τὸ τῶν ἔλλων*.

Sunt qui verba καθάπερ οὐδ' ὁ ἄνθρωπος τῷ ἔγίππῳ e verborum contextu eiciant; sic vero totus loci conexus proisus dissolvitur. Vellem enim antea quid verba καὶ οὐ γίνεται σύνθετος ὁ ἔρωδιός ἄνθρωπος ὅτι μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ ἄνθρωπος τῶν ἔππων significarent annotassent. Verba quam maxime vitur sunt necessaria; quid tamen illud τῷ ἔγίππῳ sibi velit, nescio. Sensui satisfaciunt haec: τὸν δὲ θεράποντα τὸν παῖδόν τοῦ ἄνθρωπου κατὰ ταῦτά τῳ ἀδελφῷ τοῦ παιδὸς ἐλοίσαν ἔρωδιόν, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον ἴσσω γάρ ἐστιν (i. e. ardea, in quam avus mutatus erat) ἰκανῶς τοῦ πέλλου, καὶ οὐ γίνεται σύνθετος ὁ ἔρωδιός ἄνθρωπος, καθάπερ οὐδ' ὁ ἄνθρωπος τῷ ἔππῳ, [hoc nihil illud quod sequitur enuntiatum necessario flagitat; cfr. Aristot. A. IX, 1, 210, 25 Aubert et Wimmer ἄνθρωπος ἔππων πολέμιος] καὶ μέγιστα κακὰ ἔπαθει ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῶν ἔππων καὶ εἰ τὸν ἄνθρωπον ἀκούσῃ φωνοῦντος ἴππου, φεύγει μιμούμενος ἅμα τὴν φωνήν. οὐδ' ὁ ἄνθρωπος καθάπερ οὐδ' ὁ ἄνθρωπος <φίλος> τῷ ἔππῳ.

211, 1 συνίθεται (Polytechnus et Aëdon) εἰς ἀλλήλους ὅπως ἂν ἰάχιον ἀνσθῆ τὸ ἔργον, τοίτῳ θεράποντα παρὰ τοῦ ἐτέρου γίνεται.

Sic codex. Schaeferus: συνίθεται εἰς ἀλλήλους ὅπως <ῶ> ἰάχιον; tu scribas: ὅπως <ὁποιῶ> ἂν ἰάχια ἀνσθῆ τὸ ἔργον, τοίτῳ e. q s

227, 27 ὅτι θνητὴ τοῖς θεοῖς ἐξηπάτησε.

Accusativum restituunt, ubi male se habet articulus. Malim θνητὴ οἷσα θεοῖς ἐξηπάτησε. Παράλληλον locum habes 215, 7.

229, 8 τὸ μὲν ἀπὸ Τύραντος ἄχρη πρὸς τὴν ἐσχατιὴν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ὄκηται (ὄκηται Muncherus) Βρενιέσιον, τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐπιὸς τοῦ Τύραντος ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρῳ δὲ τοίτου τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον Δαίνια, τὸ δὲ σῆμα τῶν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων.

Verba ἐπιὸς τοῦ Τύραντος, sicut ex sequentibus ἐρδῶ τούτου (se. agri Peucetiorum) apparet, ipsorum Peucetiorum ἔθνος significant. Quod si verum est, tradita verba τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐπιὸς τοῦ Τύραντος ἐγένετο Πευκετίων sana esse nequeunt. Schneider correxit: τὸ δὲ παρὰ ταύτην ἐπιὸς τοῦ Τύραντος ἔθνος. λ. — fortasse audacius etiam scribendum τὸ δὲ παρὰ τὴν ἄκρην τῆς ἐπιὸς τοῦ Τύραντος; cfr. 233, 17 Τάνταλον κατέβαλε πρὸς ἀντὶν ἑπὶ κρημῶν τὸν Σιπρῶν (se. ἔβαλε; cfr. 227, 18).

In sequentibus quid verba τῆς θαλάσσης ἐπιπέλιον sufficent, nescio; ac displicet Schaeideri commentum: ἐνδοιέρων τοῦτον τῆς θαλάσσης ἐπιπέλιον. Sensui sufficiunt: ἐνδοιέρων τοῦτον τῆς θαλάσσης ἐφίπτοιο Δαίτιοι vel τῆς θαλάσσης ἐφίπτοιοι.

p. 229, 17 οἱ δὲ παῖδες οὐ μὲν ἦν αὐτοῖς ἄμιλλα πρὸς θαλάσσης ἐφίπτοιοι, ἐχόμενον δ' οἶα πρὸς ὁμιλικὰς θυγιάς, καὶ τὸς αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως αἰετῶν ἀμεινων ἄμεινος ἦν, τὸ δὲ ἰόντας, πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον, ἐπέδωκεν εἰς κίλλος.

Kochius verba ἢ πλεῖστον in vincula coniecit; tu dele partikulam ἢ. cfr. Plutarch. d. lib. educand. 4: τίς δ' ἄσθενες γυμνασίαι οὐ τοῖς γεννασιμένοις καὶ καταθλίψαι πλεῖστοι εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; Lucian. Prometh. 12: ἐγὼ — αἰετὸν γὰρ τι προσβαλεῖς εἰς τὸ κοινὸν καὶ σχολῶ ὅπως ἀντιθροῦται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπέδωκεν δὲ καὶ τὰλλα πάντα εἰς κόσμον καὶ κίλλος.

p. 233, 6 Ἥρα καὶ Πέλα φοβημένη Κρόνον κατέκρυψε ἐν τῷ κοινῷ μῶνι τῆς Κρίτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν Αἴξ ἰώνουσιον ὀρέγονσα. τὴν Αἴξ δὲ Πέλα βουλῇ κίων χοῦστος γίλυται. ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτῆας ἐξελίσας τὸν Κρόνον ἀφῆκε τῆς ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν Αἴξ μεταβαλὼν ἀθάνατον.

At si nymphea erat Αἴξ illa, immortalis fuit, nec opus est verbis ἐποίησε μεταβαλὼν ἀθάνατον. cfr. 228, 14; 230, 26; 229, 16 sq. Quare deleas νόμισμα: ἐξέθρεψεν αἴξ [νόμισμα] ἰώνουσιον ὀρέγονσα. Schol. Arat. v. 161: τὴν δὲ Ἀμαλθειάν ὡς Νικαιδρος Διὸς τροφὸν γίγσι.

p. 236, 32 Hic oratio. Sententiae videntur satisfactae καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ἔτι ἀτεχνίας ἐπισχεῖτο <πισχεῖται> καὶ διδάξειν ὄντως τρόπον αὐτῷ γένοντι παῖδες.

III.

De indicibus Antonini fabulis

in cod. P adscriptis epimetrum.

† Festum indices fabulis Antoninianis in codice P adscriptos ab ipso libelli auctore alienos esse Hercherus Rohdeusque iam luculenter demonstrarunt, ut dubitationi nullus omnino relictus sit locus.

Unde tamen si quis nullam eorum esse fidem efficiendum putaret, calidius profecto is iudicaret quam verius. Dignos quibus confidamus eos esse imprimis sigillum *ὁ* evincit, ad quattuor fabulas (6; 34; 36; 37) adscriptum; de quo vide Hercherum in Herm. v. XII p. 307.

Pro certo igitur affirmari potest apud scriptores allatos historiolum si non eandem omni ex parte atque Antoninianam, at tamen similem olim existisse.

Neque opinor incredibile, immo quam maxime est verisimile Coriniam utpote Boeotia e gente ortam (*Θυζαία ἢ Ταυρογούνα*, Suidas) in primo *Γερούων**) de fortibus popularibus suis, Metiocha Menippaque, cecinisse (fab. 25).

Similiter Menecrates *ἐν Αὐχιαχοῖς* narrasse censendus est, quomodo superbi Lyciae agricolae a Latona punirentur (fab. 35). Ad fabulam autem vigesimam, ubi quid Clini e Hyperboreis reverso acciderit exponitur, cum adnotetur narrasse Simiam *ἐν Ἀπόλλωνι*, hoc cur addubitemus non video causam, cum praesertim traditum habeamus egisse carmine illo poetam de Semitaribus, quibuscum saepius Hyperborei coniuncti commemorantur. (cfr. Steph. Byzant. *Ἡμικίτες*, ἔθνος οὐ πάρος Μασσαγετιῶν καὶ Ὑπερβορέων. Σιμίας (recte additum a Salmasio) ἐν Ἀπόλλωνι (secundum versus quinque) καὶ Ἡσίοδος.

Tzetzes, Chil. VII 693 *περὶ τῶν Ἡμικίτων δὲ, τῶν καὶ Κινακεγάλων, Σιμίας ἐν Ἀπόλλωνι καὶ ἔπος οὕτω γράσσει. c. q. s.**)*

∴Γ

*) cod. ΕΙΕΡΟΩΝ, corr. Hercherus l. l.

** De Apolline Simico cfr. nunc G. Knaak, Hermas XXV, 457 sq.

Re vera autem simile argumentum atque Antoninianum apud scriptores memoratos tractatum esse ex Ant. fab. XXVI efflci potest. narratur de Hyla, Herculis comite, a nymphis a aquam deiecto, quam fabulam in quarto Nicandri Metamorphos. ac exstilisse scholiasta adnotavit. quocum cfr. Apollon. Rhod. scholiasles 1, 1236: καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἑτεροσημείων ἰπὸ πασῶν γῆσιν ἀείων (sc. Ὑλαι) ἀρπαγῆναι νυμφῶν ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἰπὸ μιᾶς. Consentit igitur Liberalis. videtur enim Hylam Antoninianum non a tribus (sic Theocritus 13, 15 *Εἰνείκα καὶ Μαλὶς ἕαθ' ὁρώσα Νύχτια*) vel una nymph. (sicut apud Apollonium l. l., Valerium Flaccum 3, 562) in aquam detrahi, sed a nymphis.

Quod in libri numero dissentiant, errori haud dubie vitendum est Antonini scholiastae fontis sui lectionem *δευτέρῳ* neglegenter rescribenti *ἐν δ'.**)

Paulo aliter res se habet in fab. XVI. Agitur de pugna continuis Pygmaeorum cum femina illa in graem mutata: provocatur ad Boei ornithogoniam. Eandem fabulam etiam Athenaeus nobis enarrat e Boeo eam desumptam esse diserte affirmans (IX, 393 e). femina autem, quae mutatur, apud eum *Γεγάρα* est (sicut apud Aelianum, N. A. XV, 29), non *Θήρα*. Quare si fides habenda est Athenaeo, quam eum ei denegemus causam video nullam, sequitur, non ad Boeum redire Antonini fabulam, sed ad similem fontem. Quod in aliis quoque fabulis accidisse vel accidere potuisse quis est, qui neget?

Quae cum ita sint, hoc saltem (quod magni profecto nobis est momenti) pro certo est dicendum indices, cum non ab ipso auctore, sed a scholiastis sint additi, historiolarum fontes ostendere, non ipsius Antonini.

Qui indices accuratius si considerantur, in duas facile discedunt partes, altera eorum, qui ad Boeum Nicandrumque (sive solos sive eum aliis coniunctos) provocant, altera eorum, qui horum utrumque omittunt.

Ad priores quod attinet, negari vix poterit nomina Nicandri Boeique tam saepe repetita ad eam nos perducere sententiam, ut ipsius Antonini fontem detectum esse censeamus. Etenim si modo fidem habemus grammatici illius diligentiae (nec est pro-

*, Quod alibi quoque accidit. cfr. Comment philol. in honorem G. Curtii p. 195.

lecto, cur non habeamus), magis quam miram esset, opinor, examinantem grammaticum tam saepe apud Nicandrum Boeumque eandem vel similem historiolum scriptam invenisse, nisi ipsius Antonini fontem interdum detexisset. cfr. imprimis E Rohde, Griech. Rom. p. 117.

Adhibitum autem esse ab Antonino Nicandrum, quamvis pro certo affirmari nequeat, probabile tamen opinor fiet ex eis, quae sequuntur. Iterum de fab. 26 agendum est, de qua modo diximus. Ibi quae narrantur ad ἀρχήντων reeidunt haud paucis a vulgaribus eiusdem argumenti fabulis distans. Praecipuae autem discrepantiae hae sunt:

1) Hylas filius est Ceycis*) [inde restituit schol. vet. Theophrastum 13, 7 Hemsterhusius: τὸν Ὑλῆν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους γασίν, Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥώδιος Θεοδοσίμαντος, <Νικάνδρος> δὲ Κίρκος, Εὐφροσύνη δὲ Πολυγύμων τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον, ubi vulgo Φιλοδίμων καὶ Κίρκος legebatur].

2) Hercules dux est Argonautarum.***) Quare cum sciamus Nicandrum de Hyla narravisse eumque a nymphis in aquam deiectum induxisse, minime videtur temerarium suspicari cetera quoque redire ad Nicandrum. cfr. etiam, qui Nicandrum sapit, finem fabulae: Ὑλῆ δὲ θύοντων ἄχρι τῶν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπιχώριοι καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρεῖς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ καὶ εἰς τρεῖς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἔχθρῶς.

Eodem modo, quae valent de Nicandro, valebunt in universum etiam de Boeo, licet Antoninus in fabula XVI non ad hunc scriptorem refugerit, sed ad similem quendam fontem.

Et ad unum eundemque hominem referendas esse narrationes, quae Boeo vindicantur, evadit si quid video ex proprietate quadam plurimis earum propria; adnotatur enim fere

*) Respicendum quod tradit schol. Laur. Apoll. Rhod. 1, 1289. Ποσειδῶν ἐν τῷ Κίρκος γάμῳ ἐκβάλλει φησὶν αὐτὸν (sc. Herculem) ἐπ' ἕδατος Σύγγητι τῆς Μαγνησίας πρὸς τὰς ἀπὸ τῆς ἀνάστασης αὐτοῦ Ἄφειτᾶς καλούμενας ἀποκαταστάσας; nihil tamen huc facere apparet.

**) Sic etiam Dionysius Scytobrachion teste Apollodoro 1, 9, 19 cfr. Bethe, Quaest. Diodor. Mythograph. p. 11). — Idem narrat Diodorus IV 41, 3 ex ipso nimirum Dionysio. Sed de Hyla nihil narraverat hic mythographus. cfr. Schol. Ap. Rhod. 1, 1289. Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπαραλαμβάνει πρὸς τὸν ἕρωτα τοὺς ἀριστεύοντες ἕως Κόλχων καὶ ἐν τοῖς περὶ Μήδειαν οὐ περιλαμβάνει τὴν Ἥλῃαν. Diodorus quoque de Hyla tacet.

semper (omittitur in fabul. XVI), quae aves *ἄστροι* sint generi humano, quaeve non sint.

Quodsi igitur suspicari debemus, redire in universum ex fabulas, ubi solus Nicander vel Boeus inducitur, ad utrumque scriptorem, quomodo res se habeat, cum plures auctores adferuntur, paucis consideremus.

Oderas has quoque ex Boeo Nicandroque laustas putat: huic accedam sententiae, si modo quae supra dicta sunt, vale concedis: quatenus quo nititur ille argumentum admodum confirmatum sit. Censet enim Nicandrum Boeumque propterea primum habere his in iudiciis locum, quia ex his desumpta esse historiolum indicare voluit scholiastes. Oder, l. l. p. 49.

Quod mihi verum non videtur. Etenim si ipse grammaticus sciebat Nicandrum vel Boeum fontem esse Antonini, cur alios adscribere opus erat? Et hos si adlidisse eum censemus, abstrusae eruditionis gloriam captandem, cur laicit Graecus ille in fab. II de Meleagro, XXVII de Iphigenia, XXX de Byblide

Adde quod si sciebat fab. XXIII (de Batto) desumpta esse ex Nicandro, infelicissime locutum virum istum non negabis. Et si unus idemque fuit ille, qui Parthenii narrationes illustravit et is, qui Antonini indices apposuit, (quam sententiam laudavit vitus amplecteris, cum respicias sigillum ὃ eodem modo in utroque exstans; cfr. Rohde, Gr. Rom. p. 117, cui assentiuntur G. Knaak, Anal. Alex.-Roman. p. 5 et L. Oder p. 48 saep.), non dubium videtur, quin hic quoque similem haberemus locutionem, quam invenimus in scholio ad Parthenii fab. IX apposito: *περὶ Πολυκράτης. Ἡ ἱστορία αὐτῆ, ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐν Ἀρδείοσιν Νάξιακῶν γράμμι περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστου ἐν τῷ δ' τῶν πρὸς τοῖς κωμοῖς.* Ipse autem sibi obloquitur Oderus in fab. XXXV *Βορκόλοι*] *Ἱστορίῃ Μενεκρατῆς Ξέρθιος Μεκισακῶν καὶ Νίκανδρος.* Hic e Menecrate desumptam esse fabulam concludere debebat, quia altero loco Nicandi nomen positum est. Nihilominus hanc quoque Nicandro tribuit p. 49 adnot. 5.

Sed id ipsum, quod nunquam Nicander sic ut testis adfertur, probabile reddit, alteram nos hic deprehendere matrem, diversam ab ea, quae adscripserit: *Ἱστορίῃ Μενεκρατῆς Ξέρθιος Μεκισακῶν.*

Neque dubito quin cum ceteri, ubi plures adferuntur auctores, indices, tum locupletissimus ille ad narrationem XXIII

propositas: Ἰστορεῖ Νικάνδρος ἐτερονομημένων α' καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλας Ἰθακας καὶ Λιδεμιορχος μεταμορφώσεων γ' καὶ Ἀρτίγοτος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγραμμασιν, ὡς γινῆσι Πάριδος ἐν α': in duas discernendi simul partes.

Sic demum cur Boevis vel Nicander primum obtineat locum clare elucet.

Haec vero si recte se habent, alter scholiasta hausisse videtur ex Pamphili Prato (librorum enim a Suida grammatico*) illi tributorum nullum magis huic loco convenire post Fridericum Jacobs**) statuit Oder); unde prior hauserit accurate dicere nequimus.

Eis autem in fabulis, ubi omissis Nicandro Boeoque ad alios provocatur scriptores (f. XXXIII de Alcmena: Ἰστορεῖ Φερειδίδης: f. XXXIX de Arceophontis morte: Ἰστορεῖ Ἐρημιάνας Λαυροίου β'), cum semel tantum unusquisque commemoretur, non habemus quo statuere possimus hos scriptores ab Antonio adhibitos esse. Atque etiamsi cui non ita credibile videtur esse Antoninum Pherecyde, tamen adhiberi potuisse Hermesianactis Leontium pro certo affirmari potest.

Fabularum ἀδιστοιῶν, quae vocantur (VI; XIV; XXXIV; XXXVI; XXXVII; XL; XLI) tam similes sunt pleraeque tota dispositione indoleque fabulis Nicandro vel Boeo tributis, ut alteri horum iam a prioribus viris doctis adscriptae sint. Accuratius haec de re scripsit Oder p. 51.

Cur desint hic indices, nescimus; cur deesse possint, nulla excogitari possunt probabilia, certum nihil.

*) Πάριδος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς Ἀρισταρχεὺς, ἔγραψε λειμῶνα (ὅστις ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἀδιστοιῶν) ἕως τοῦ ω'. τὰ γὰρ ὑπὸ τοῦ α' μέχρι τοῦ δ' Λαυροίου ἐπιποιεῖται, εἰς τὰ Νικάνδρου ἀκρίβηται, καὶ τὰ καλούμενα Ἰθακὰ, τριγγυ κριτικὴ, καὶ ἄλλα πλεῖστα γραμματικά.

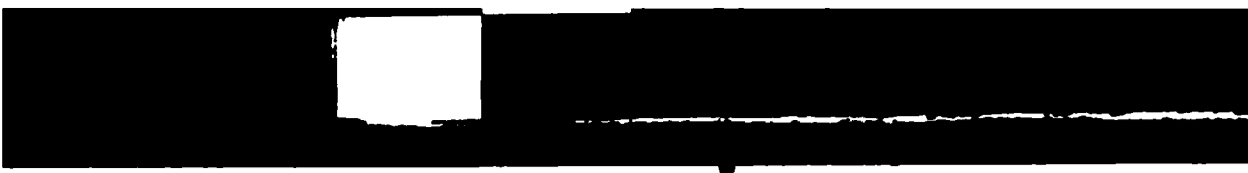
**) Vide Jacobium in praefatione libelli: Des Anton. Verwandlungen, qui prodit Stuttgart. 1825.

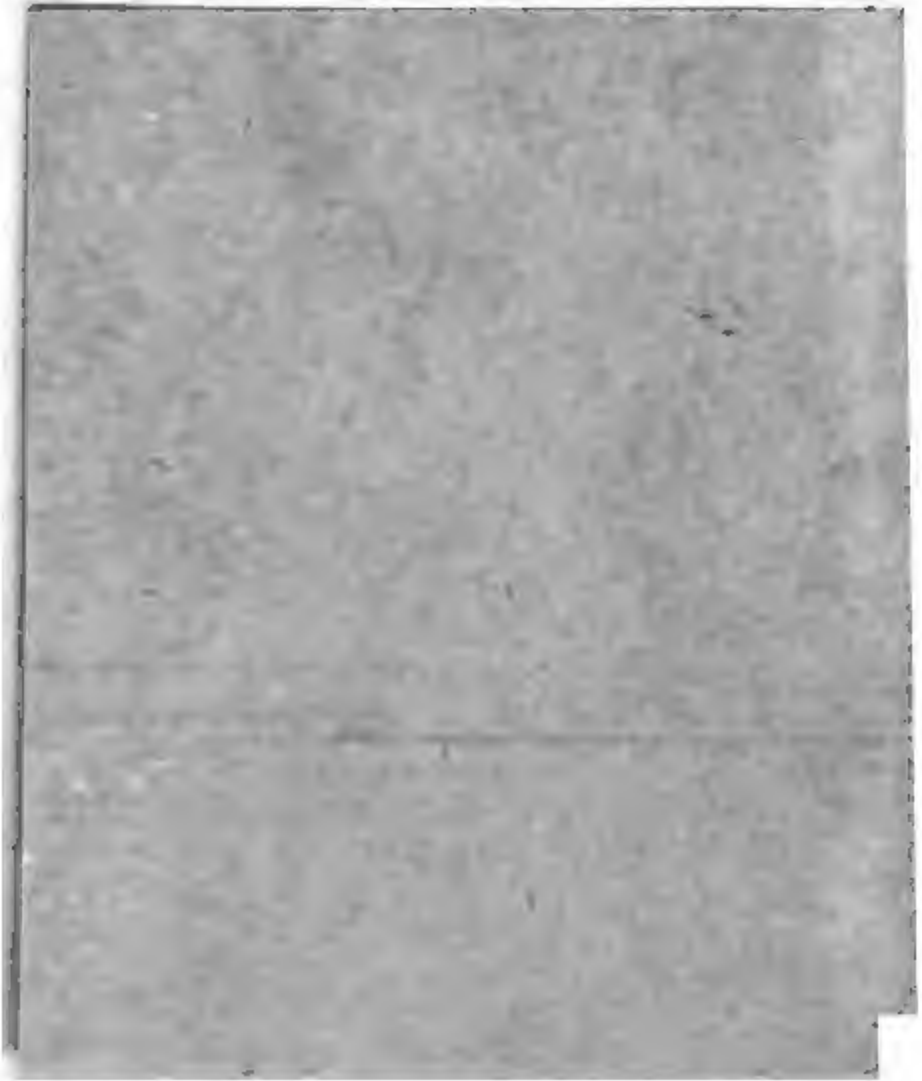
TYPOS CURAVIT FR. P. DATTERER, DR. PHIL.

De Antonino Liberali.
Widener Library

004078179

3 2044 085 088 656

